

DEL 2

EN LOGISK KONSEKVENNS

I enhver skapende prosess, uansett hvor prosessen skal skje og uansett hva som skal skapes, må det tilrignes og tilpasses et miljø med hensiktsmessig verksted og verktøy med henblikk på det ønskede prosjekt. Dette som er helt innlysende når mennesket skal skape noe, er like innlysende når det skal skapes noe i universet. For å utforme et så ekstremt komplisert astronomisk objekt som mennesket, trengte universets skapende kraft hele 13,7 milliarder år på å tilrigge verkstedet og dets enorme mengde ekstremt kompliserte verktøy. De innfløkte prosessene bak tilriggingen som skapte den situasjon som muliggjorde et endelig fremstøt for å forme mennesket, kjenner vi bare lite til idag. Foruten at det tok meget lang tid, kan vi bare konstatere at det skjedde under utfoldelse av enorme krefter.

Vi tenker lite på et slikt scenario til daglig, men det er nødvendig å minne om dette veldige perspektiv for å korrigere menneskenes misforståelser. Vi bygger stadig i stor grad på oldtidens oppfatninger om at produktet jorden med alle dets skapninger ble, uten noen tilrigging, utformet og skapt på meget kort tid. Enten på et øyeblikk, eller på noen få dager. Ingen observasjoner foretatt av vitenskap og forskning støtter en slik oppfatning.

Like logisk vil det være at Kristus-inkarnasjonen - det vil si at en skapende intelligens og åndskraft i universet – trengte tid på å materialisere seg som menneske i menneskeslektens historie, samt å finne ut hvordan det skulle gjøres. Hensikten med denne fysiske inntreden i menneskehetens historie kan ikke være noen annen enn å hjelpe menneskene til å få kontroll over de problemer og vanskeligheter som er blitt en følge av deres uhyre kompliserte organisme. Jesus Kristus har derfor aldri stått sterkere enn i vår tid når han sees i lys av vår eksistensielle situasjon, slik den er dokumentert av vitenskap og forskning, og slik den kan erfares i en bevisst, skapende prosess.

For å forstå dette må vi inntil videre legge til side religionens tro og tradisjonelle base og forsøke å forklare den tidkrevende fremdriften i en slik prosess. Selv om vi ikke kjenner de underliggende virkningsmekanismer i prosessen; og selv om det er mange vitale spørsmål som vi foreløpig ikke vet svaret på, så hindrer ikke dette at vi kan observere dens virkninger og utvikling og trekke noen slutninger om hva som på en eller annen måte må ha skjedd. Vi skal konkludere at det ikke er noe motsetningsforhold eller noen inkonsekvenser i en bevisst, kreativ prosess i universet og Kristi inntreden i menneskeheten, som en legemliggjørelse av denne kreative universelle bevissthet, og som en bekreftelse på at kosmos også er en moralsk kraft.

Vi har tidligere forsøkt å belyse den kolossale innflytelse oldtiden har hatt, og stadig har, på våre religioner, vår kultur og vår virkelighets-

oppfatning. Vi har påvist at vi holdes i oldtidens jerngrep. Ikke minst skyldes dette at menneskene har gjort seg skyldig i to fundamentale feil:

1. De har aldri ansett seg som en del av universets helhet, som et produkt av rommet og stjernene, av solsystemet, av Jorden og alle mekanismer som er involvert, og som vi ennå på langt nær vet alt om. Verken de eller deres "guddommelige åpenbaringer" ante noe om dette. Deres verden var jordbasert, og med et jordnært tilbehør av sol, måne, planeter og stjerner.

2. De har aldri forstått, eller tatt i betraktning, de karakteristiske trekk ved en skapende prosess. Den er aldri blitt klart definert i noen kultur. Det trekkes vidtgående konklusjoner basert på et nær totalt fravær av kunnskap om mekanismene i en kreativ prosess, ikke minst fremdriften i prosessen. De har heller aldri forstått det paradoks, at en bevisst kreativ prosess til en viss grad lever sitt eget liv, tilsynelatende uavhengig av det bevisste nærvær; at ikke planlagte tilfældigheter hele tiden oppstår, og at prosessen på forhånd aldri vet nøyaktig hva som blir dens endelige resultat.

Oldtiden var riktignok overbevist om at det fantes en bevisst skapende kraft bak den virkelighet de observerte; men den tids mennesker trodde at dette var intelligente, utenomjordiske, fysiske vesener med magiske krefter, og disse hadde all kunnskap om absolutt alt ned til minste detalj, og makt til å gjøre absolutt alt de ønsket. Intet var umulig for dem, og alt de gjorde var absolutt fullkomment uten noe lyte. Disse vesenene disponerte en slags mirakelenergi som satte dem istand til å skape, momentant, uten noe forstadium eller mellomstadium, hva som helst uansett objektenes dimensjoner eller hvor kompliserte de måtte være. Det var bare å si ordet "Bli!", og så sørget deres kraftfulle magi for at enhver type objekt straks ble skapt fiks ferdig ned til det enkelte molekyl, ned til det siste atom. De mente også at enhver hendelse var forårsaket og styrt i minste detalj av disse magiske skikkelser. Vi vet i dag at alt dette er feil.

Årsaken til denne oppfatning var fremfor alt deres mangel på kunnskap. De visste ikke at en slik prosess aldri begynner med et fullt ferdig produkt. At universet har brukt 13,7 milliarder år på å skape mennesket, ville for dem stå som en umulighet. Det ville stride mot deres overbevisning om at det guddommelige alltid opererer med fiks ferdige sluttprodukter, tryllet frem på et blunk. For dem var "gud" eller "guder" jokere som straks løste ethvert problem. Var det noe man ikke forsto, og det var det meste, spillet "gikk ikke opp", så kastet man bare inn jokeren, hokuspokus, og straks fikk man "et stikk" som gjorde tilværelsens ubegripelige spill begripelig. Problemet var "løst", og oldtidens mennesker var fornøyd med denne "løsningen". Det ville være en umulighet for dem å forestille seg at prosessen ikke synes å ha noe bestemt endelig produkt, fordi produktet, selv om det måtte være aldri så meningsfullt og vellykket, må antas bare å være et midlertidig ledd, en stasjon, i en ustoppelig kreativitet som ikke opphører før bevegelsen i prosessen, dens energi, definitivt stopper på alle nivåer i universet.

Men tross det siste århundres sensasjonelle oppdagelser på jorden og i universet, som har dokumentert hvilken virkelighet vi er en del av, er våre grunnleggende holdninger også i vår tid paradoksalt nok fortsatt dominert av egosentriske oppfatninger der vi stadig er Altets sentrum. Universet eksisterer bare som en interessant kulisse som egentlig ikke har noe med oss å gjøre.

Mens naturvitenskapen forlengst har sagt farvel til oldtidens feilaktige oppfatninger, lar vi allikevel urokkelig og usaklig den uvitende oldtid bestemme hva vi skal tro og mene om vår eksistens også i dag. Mentalt, religiøst, moralsk og kulturelt er og blir vi oldtidsmennesker, ja, det er stadig personer som tviholder på den påstand at jorden ble skapt for 6000 år siden – de såkalte "kreasjonister".

- - - -

*Konsekvensen av "kreasjonistenes" fantasifulle påstand er at Gud er en lurendreier og løgner. Han har skapt jorden på en slik måte at den bare **ser ut til** å være 4,6 milliarder år gammel, slik vitenskapen hevder. Gud har laget alle fossilene, og ellers lagt all geologi til rette, til minste molekyl, på en slik måte at menneskene skal narres opp i stry. Hensikten er bare å innbille dem at liv har eksistert på jorden i nær 4 milliarder år, mens realiteten i saken er altså at vår planet og all dens liv kun stammer fra steinalderen, slik "kreasjonistene" ser det.*

Hva angår naturvitenskapens brudd med oldtiden skyldes det ikke minst fysikeren og astronomen Galileo Galilei (1564-1642) og astronomen og matematikeren Johannes Kepler (1571-1630). Kepler påviste blant annet at de gamle grekeres himmellære, som bygde på sirkelen, var feil. Dermed forkastet han oldtidens misforståelser og teorier, og naturvitenskapen kom på sporet inn i virkelighetens verden. "Kreasjonistene" derimot befinner seg stadig i oldtidens fantasiverden.

- - - -

Denne mangel på erkjennelse av at vi er en uløselig del av et gigantisk objekt, et univers som synes å være uten noe sentrum og uten noen grenser, får oss også til å overse at vi lever i et *kreativt* univers og er en del av dets prosesser. Uten nettopp disse mektige prosessene som foregår i rommet og i stjernene, og uten den energiske kreativitet, tidvis med betydelige innslag av dramatiske hendelser som har skapt jorden og utviklet livet på den, ville vi ikke eksistert. Livet oppsto takket være en gåtefull, skapende utvikling som greide å organisere energi på en slik måte at universet er blitt seg bevisst sin egen eksistens. Følgelig må alle sider av mennesket, dets biologi, dets psyke, dets intellekt og dets følelsesliv, springe ut av elementer som på en eller annen måte må være til stede i hele dette univers, skjult i dets kreative potensial. Når menneskene stiller spørsmål om hva som er meningen med livet, så er det egentlig universet selv som stiller dette undrende kjernesporsmål om hvorfor det eksisterer.

Vår referanse, som vi skal ha oppmerksomheten rettet mot når det gjelder utviklingen av universet, skal derfor hele tiden være mennesket selv - det høyest utviklede universobjekt vi kjenner. Mennesket er et produkt skapt av en produsent, og produktet vil på ethvert område alltid fortelle noe om produsenten, noen ganger vil det fortelle mye. Det kan gi innsikt i produsentens natur, karakter og oppfatninger. Det vil være et speilbilde av produsenten og det miljø produsenten befinner seg i, og fremfor alt de behov produsenten måtte søke å få dekket. Siden det astronomiske objektet mennesket er levende og har intelligens og bevissthet, må også produsenten selv – på en eller annen måte - ha de de samme egenskaper som mennesket - skjult i universet.

Oldtidens uvitenhet var av den oppfatning at menneskene og jorden på kort tid ble skapt fullt ferdige uten at det forelå noen forstadier i langt dypere

tidsperspektiver. I dag vet vi at det har vært en meget lang rekke slike forstadier frem mot menneskearten, og dette viser at universet og dets intelligente energi bare langsomt kommer til bevissthet om hvordan noe skal skapes, og dette igjen er helt i samsvar med hvordan mennesket utvikler seg og gradvis samler kunnskap. Vi mangler riktignok ennå betydelig viten om de underliggende mekanismene i denne prosess; men vi mener å vite at de grunnstoffene som er byggestener i menneskekroppen ble dannet dels for 13,7 milliarder år siden (hydrogen og helium), dels av de tyngre grunnstoffene som etter hvert ble dannet i noen av de talløse stjerner som senere ble fortettet i galaksenes materie. Disse tyngre elementer, som har vært skapt av kjernefysiske prosesser i stjernenes sentrum og senere spredd ut i rommet, er en forutsetning for menneskenes eksistens, og de er et resultat av universets voldsomste mekanismer. Det finnes ennå ekko av disse hendelser i universet, og man kan undres om det også kan finnes et tilsvarende ekko i atomene i menneskenes organisme, og at disse stadig øver en eller annen skjult innflytelse på vår personlighet?

Slik er den virkelighet vi er oppstått i og er en uløselig del av, og det har intet med tradisjonell religion å gjøre. Å påstå at en del av objektet universet, nemlig mennesket, er totalt isolert fra resten uten noen som helst forbindelse med objektets helhet og måte å virke på, stemmer ikke med noen observasjon. Her finnes intet som er dokumentert å være fullstendig isolert fra det univers som har skapt alle deler av det. Alle delene er knyttet sammen i en større enhet. Det er derfor viktig å erkjenne det faktum at mennesket *først og fremst* er et astronomisk objekt og derfor hører hjemme i astronomiens verden.

Noe man i den forbindelse allikevel velger å utelukke, er det faktum at universet ikke bare er et bevisst, observerende og tenkende objekt, det er også *en moralsk organisme*. På dette punkt skapes det imidlertid i vår tid nettopp et isolat som gis skinn av å være en kjensgjerning: Menneskehetens moral har intet med universet og dets helhet å gjøre. På det moralske området isolerer vi oss stadig totalt fra universets virkelighet, slik man gjorde i oldtiden. Det er i det hele tatt forbløffende å observere at mennesket, dette kosmologiske mysterium, ikke har noen sentral plass i moderne kosmologi eller astrofysikk. Det er liksom ikke-eksisterende på dette fagområdet. Universet er kvantemekanikk, relativitet, termodynamikk, rom, tid, objekter, energi etc; men ikke noe menneske. Universet, ved menneskene, fraskriver seg også sitt eget moralske potensial og lar isteden moral knyttes til oppdiktete, vikarierende, ikke-jordiske, fysiske objekter som gjerne fremstilles som menn ("guder").

Tross alle inkonsekvente handlinger har det vært spor fra tidlig historisk tid der mennesker har etablert en moralsk grunnvoll der godhet, rettferdighet, sannhet, ærlighet, vennskap, barmhjertighet, uegennytte, trofasthet, omsorg og fredsommelighet er evaluert som de fineste verdier; mens urett, løgn, falskhet, hykleri, uhederlighet, ondskap, kynisme, vold, aggresjon, drap, tyveri, svik, egoisme og ubarmhjertighet har vært forkastet som onde, skjendige og foraktelige. Kort sagt, å være snill er prisverdig, å være slem er forkastelig ("syndig").

Det er aldeles inkonsekvent å påstå at dette ikke har noe med universet å gjøre. Her vises nettopp at det skjult i universets energi og tilsynelatende tomrom finnes *et evaluerende, moralsk potensial* som kommer til syne når atomene organiseres i en høyere orden. Ikke minst trer dette frem når denne orden forstyrres av det ustabile, dels destruktive element som ligger innebygd i den høyere ordens uhyre kompleksitet. De som måtte påstå at menneskenes

moralbegreper, som i vår tid blant annet er fastlagt i FNs Verdenserklæring om Menneskerettighetene med tilknyttede konvensjoner (proklamert av FN som "folkenes høyeste mål"), ikke har noe med universet å gjøre, har et forklaringsproblem.

Fordi vi kjenner resultatet, menneskeheten og dens moral, kan vi fastslå at universets antatte startøyeblikk ikke bare dreier seg om energi-inflasjon, kvantemekanikk og relativitet eller hva som ellers hevdes å ha vært involvert, men det er også en moralsk hendelse. Konsekvensen av det evaluerende potensial er altså ikke bare at den energi som oppsto hadde et potensial til å bli bevisst og intelligent; den hadde også en skjult moralsk evne. Det er med andre ord det underliggende, ekspansive trykket i universet som er en forutsetning for *organiseringen* av materien, og som viser en fundamental side av universets virkelighet. Ingen må la de endeløse rom, deres tilsynelatende tomhet med spor av synlig eller usynlig energi, forlede noen til å overse dette faktum. *Grovt sett dreier alt seg bare om at det samme råstoff organiseres på forskjellige måter og i forskjellige størrelser.*

Når vi observerer resultatet så langt, tyder dette på at organiseringen av materien skjedde ved slump og tilfeldigheter, slik det har vært påstått? Tar vi i betraktning menneskekroppens mange milliarder kompliserte mekanismer som hvert sekund virker i et fantastisk samspill, hvordan og hvorfra har i så fall den ubevisste, kreative kraft fått den viten og erfaring som er nødvendig for å bygge opp og skape slike virkningsmekanismer? Det er påstått at det hele bare er et spørsmål om tilstrekkelig tid så vil naturlovers kaosmekanismer, eller andre mekanismer, løse saken nærmest av seg selv - skubbe seg på plass. Universets søkemotorer trenger bare så og så mange millioner eller milliarder år - pluss en viss mengde slump og tilfeldigheter - og vips! - så er det gjort. Universet er blitt bevisst. På en måte påstås det at tid er lik kunnskap. En slik oppfatning deles ikke her, selv om det å samle kunnskap nødvendigvis tar tid. For å nå et *bevisst* resultat, slik mennesket er, så må det foreligge et forstadium med evaluering av de tilfeldigheter som uavlatelig oppstår og styrer utviklingen i en masses bevegelse. Dette har ikke sitt utspring fra et bestemt, bevisst punkt, men er energier som kommer inn fra alle kanter. At resultatet kun skulle skyldes tilfeldigheter og slump, skaper langt flere spørsmål enn om prosessen ble styrt bevisst; selv om opprinnelsen til det bevisste ikke er kjent. Men det bevisste vil allikevel ha en stor fordel, *nemlig å kunne observere virkninger og på det grunnlag høste kunnskap og erfaring som nyttiggjøres i prosessens videre fremdrift.*

Det forskerne observerer og måler i universet idag, er bare konsekvensene av noe. Hva dette "noe" er, vet man ikke, og det spørres om vi noensinne vil få vite fullt og helt hva det er. Men hvis universet startet fra et absolutt nullpunkt, det vil si at materien, rommet, naturlovene og tiden antas oppstått av ingenting(?), slik en del fagkretser tolker teorien om universets fødsel ("Big Bang"), så må all kreativ erfaring antas å være hentet i vårt univers. Det synes ikke å finnes noen kunnskap eller erfaring overlevert fra et eventuelt før-universelt medium. All erfaring må oppstå og på en eller annen måte akkumuleres i materien. Det må være en form for programmering tilstede fra første øyeblikk, styrt av naturlover. Teorien om universets start synes å være det lukkede roms teori.

Men hvordan vet man at vårt univers ikke på en eller annen måte er et "gjenbruk" av energi som har vært brukt i ett eller mange universer før? Eller at universet alltid har vært her, og at "gjenbruket" bare dreier seg om

kontinuerlig fornyelse av den samme energi i vårt univers? Noen forskere antar jo at etter et utall milliarder år vil energien i universet være "utbrent", og "asken" vil gå i oppløsning og "forsvinne".

Men hvordan vet man at materien ikke har et skjult iboende moralsk potensial? Hvordan vet man at moral ikke oppsto av det angivelig tomme univers samtidig med materien – eller lenge før? Hvordan "vet" man så mye, tatt i betraktning at man i realiteten ikke vet noe som helst om hva som måtte ha vært "før". Alle muligheter til observasjoner, så langt, stanser jo ved et antatt nullpunkt for 13,7 milliarder år siden.

Noen har et forklaringsproblem, det er sikkert og visst. Særlig er forklaringsproblemet påfallende hva angår å underbygge at et så uhyre komplisert objekt som mennesket er oppstått uten at det har foreligget en eller annen form for evaluering, *bygd på erfaring og visshet om at det har vært mulig å skape noe slikt ut av en masse, som for 13,7 milliarder år siden hevdes å ha vært ren energi med ekstremt høy temperatur, og intet annet.* Det må anses rimelig å anta at det har foreligget en eller annen form for visshet om at det ut av dette inferno har vært mulig for materien å bli bevisst sin eksistens. Vi kan så langt ikke gjøre annet enn å konstatere hva som er blitt det bemerkelsesverdige resultatet, og vi kan stille spørsmål.

Den dokumentasjon som foreligger i dag, viser at et rasjonelt tenkende menneske ikke kan gå ut fra at svaret er det tradisjonelle, nemlig eksistensen av en kosmisk, menneskelignende magiker, fortrinnsvis en mannsfigur, som på et øyeblikk skaper hva det skal være ved bruk av en eller annen form for magisk energi, slik man trodde i oldtiden. Da må man i så fall spørre, slik det har vært gjort, hvordan denne magiker er oppstått og har fått sin viten og erfaring fra, ikke minst kunnskapen om hvordan et så uhyre komplisert vesen som mennesket kan skapes på et blunk ned til minste detalj, gjerne med leire som råmateriale, slik man engang trodde (og slik mange ennå tror).

Hvis vi fjerner alle åpenbare urimeligheter og dokumenterte feil, hva blir da tilbake av oldtidens oppfatninger og tanker om vår eksistens? Svært lite som er dokumenterbart, faktisk. Det er dette som er så forbløffende når man tar i betraktning den enorme innflytelse oldtiden ennå har på menneskheten i vår tid, også på det eksistensielle området. Evalueringen av moral og at dette har et utspring i noe utenfor mennesket, en form for bevissthet, vil vi anse som en god arv fra oldtiden. Vi skal heller ikke underslå at mennesket, i motsetning til dagens kosmologi, hadde en sentral plass i oldtidens skapelsesoppfatninger; men fordi disse knyttes opp mot noe som vi kan bevise er feil, blir det verdifulle rotet bort i meningsløsheter, myter, overtro og bedrag. Skal vi ha mulighet for å finne substans i dette, må vi søke et annet spor.

DEN SKAPENDE KRAFT

Vi konstaterer altså at menneskets eksistens er et bevis på nærværet av en bevissthet i universet. Universet tenker, og denne bevissthet er skapende; *og å skape er bevegelse og evaluering av energien i bevegelsen og dens konsekvenser. Straks universets energi er skapt, starter en veldig kultivering av denne energien.* Det er bevegelse overalt, et vedvarende, underliggende, dynamisk trykk som oppsto da universet startet sin løpebane - inn i det innerste av det enkelte atom - og som på en eller annen måte bidrar til å regissere en tilsynelatende kaotisk start frem til ordnede resultater.

Mennesket er en følge av kultivert bevegelse. Og i likhet med de skapende prosessene vi kan observere i natur og univers, er også menneskelig kreativitet en komplisert prosess som i det lille format har både dynamikk, dramatik og problemer som er forbausende analoge med dem som kan observeres i det store format i universets, solsystemets og jordens utvikling. Det er et påfallende samsvar mellom påstått ikke-intelligent styring i universet, og bevislig intelligent styring hos mennesket. Dette svekker påstanden om den generelle ikke-intelligente styring med et betydelig innslag av vilkårlighet, fordi vi i dette skrift ustoppelig vil minne om at mennesket er en del av helheten og har sitt utspring der.

Uten bevis er det uholdbart å påstå at før mennesket eller noen annen sivilisasjon med intelligenser er skapt, så er universet helt uten bevissthet eller uten potensiell bevissthet. Det er uholdbart å isolere totalt noe som helst element fra den helhetlige virkelighet vi er en uløselig del av, og som vi observerer – med mindre man kan bevise at en totalisering er mulig og reell.

Å hevde et slikt totalisat er analogt med å påstå at *en billedkunstner, eller et annet skapende menneske, under hele den skapende prosess ikke har noen bevissthet før i det øyeblikk verket er ferdig.* Først da oppstår bevisstheten – plutselig(!) - ved en ren tilfeldighet(!). Og siden den oppstår tilfeldig, må det også prinsipielt sett anses som mulig at en kunstner kan ha skapt arbeidet i bevisstløs tilstand, og uten at bevissthet ved en tilfeldighet oppstår på det tidspunkt arbeidet er ferdig. Det kan med andre ord være skapt mange malerier av en billedkunstner uten at vedkommende vet det, eller at noen andre vet det. Først da, de gangene det ved en tilfeldighet oppstår bevissthet, kan kunstneren til sin forbauselse se hva som ble skapt i en tilstand uten bevissthet.

Vi slutter oss ikke til slike ideer om menneskets opprinnelse. Menneskets bevissthet må antas å være en reproduksjon, eller videreføring, av en allerede eksisterende form for bevissthet i universet, eller elementer av bevissthet, som vet at de hele tiden kan reprodusere seg, men uten å vite nøyaktig hvordan. Denne bevissthet finnes ikke bare hos mennesket, men er også til stede i naturen på jorden, og i det levende universet, som har skapt et, levende objekt, mennesket.

- - - -

Vi forsøker et tankeeksperiment. Vi tar månen og atomiserer dette objekt. Det vil si at den knuses fullstendig slik at alt blir oppsplittet til de enkelte atomer igjen og grunnstoffene sorteres i de respektive hauger. Kan disse måneatomer brukes til å bygge opp et betydelig antall mennesker? Vi har "oppskriften" og råmaterialet er det samme som på jorden. Det er oppdaget is av vann ved månens poler. Oksygen og hydrogen skulle det derfor også være en god del av. Antallet atomer av tunge grunnstoffer etter en eller annen supernova, for eksempel jern, er til stede i store mengder. Disse mennesker laget av kun måneatomer, vil ikke de være bevisst sin eksistens? Være tenkende? Være moralske? Være følsomme? Hvorfor skulle de ikke være det? Alt er jo det samme, bare at atomene kommer fra månen istedenfor fra jorden. Eller forresten, stammer ikke store deler av månen fra jorden etter en kollisjon mellom to store planeter for over 4 milliarder år siden? Var denne kollisjonen en tilfeldighet – tatt i betraktning hvor avgjørende den var for jordens størrelse, stabilisering av jordrotasjonen og jordaksen, med mer?

Det er vår påstand at det ikke bare er atomer på jorden, men også ethvert annet atom i universet som har et moralsk potensial, det vil si å bli til en moralsk partikkel - hvis den organiseres på bestemt måte i et dertil egnet objekt. Atomene i mennesket er ikke kun "jordatomer". Mange stammer fra andre himmelobjekter i

vårt solsystem – eller fra galaksen omkring det. Del av en moralsk organisme er de blitt uansett, og bidrar med sitt til organismens helhet med alt hva det innebærer.

- - - -

Det er dessuten grunn til å stille seg spørrende til påstanden om at gravitasjon er den dominerende kraft som styrer universets utvikling, og til syvende og sist også prosessene frem til skapelsen av mennesket. Et slikt syn stemmer ikke med erfaringene fra den bevisste kreativitet på det menneskelige plan, også den en uløselig del av universets erfaring.

Kan det være visse grunner til også å stille seg spørrende til Darwins teori om artenes opprinnelse? At det er de som er best tilpasset natur og miljø og endringene i dem, som overlever og ikke minst utvikler livet? Dette synes bare å være "finmekanikk". Man kan undres om ikke det vel så ofte kan være en blindgate i den kreative fremdrift. At det er arter som har bukket under fordi de ikke har maktet å tilpasse seg endringer i sitt livsmiljø, synes godt dokumentert. Imidlertid er det skjedd katastrofer som ingen arter har hatt sjanse til å tilpasse seg, uansett hvor livsdyktige de ellers måtte være, fordi hele deres livsmiljø ble utslettet. At livet fortsetter, skyldes ikke noens "tilpasning", men at bestemte arters livsmiljø beskyttet dem mot effekten av katastrofene, eller at utryddelsene av noen arter åpnet for at andre livsformer, som av en eller annen grunn ble skjermet mot effektene etter slike katastrofer. Det er ikke den enkelte arts evne til å tilpasse seg som alene fører livet videre og utvikler det, men spørsmålet om hvilke arter prosessens tidvis brutale fremdrift *tillater å overleve*.

Det er utryddelseskatastrofene i natur og univers som utvikler livet på jorden og er "artenes opprinnelse". Vi har hatt flere slike katastrofer, for eksempel for 700, 400, 250, 200, 65 millioner år siden. Endel arter befinner seg trolig bare i prosessens utkanter, som en slags bivirkninger, og synes ikke å ha noen viktig funksjon for å fremme det sentrale resultatet, i dette tilfelle mennesket; det vil si at universet får et konkret uttrykk for bevissthet og intelligens. Primært overlever bare de arter som tjener til å opprettholde prosessens energi og fremdrift – og at den har et sannsynlig mål.

Hvor merkelig eller søkt det enn måtte forekomme noen, så er dette helt analogt med hva som skjer under utviklingen av et maleri. Selv om elementer fra motiv, farger eller former isolert sett er bra nok som motiv, som farger, som former; så blir de allikevel helt eller delvis fjernet, og nye kan hentes inn, fordi disse avgjort bedre tjener den kreative *fremdrift* og målet for arbeidet, nemlig å male et maleri som er i overensstemmelse med utøverens talent, karakter, følelser og inspirasjon. Det kan oppstå et mylder av muligheter, gjerne takket være tilfeldigheter som dukker opp, men elementene har bare betydning og "tilpasses" i den grad de *opprettholder eller øker energien og inspirasjonen i prosessen* og tjener det helhetlige resultatet, ikke hvorvidt de "tilpasses" og tjener elementet selv, eller noe "lokalt miljø" eller noen avgrenset del av bildet.

I denne forbindelse er det også feil å påstå at menneskene stammer fra apene - med mindre man kan bevise det. I en kreativ prosess vil det gjerne oppstå et bredt spekter av muligheter innenfor bestemte lovende områder. *Den kreative vilje bak prosessen* vil hele tiden evaluere disse muligheter. Bare de lovende arter vil bli ført frem, færre og færre ettersom man nærmer seg det resultatet som prosessen evaluerer seg frem mot, fordi den kreative intelligens begynner å ane at et resultat er nær. Sluttelig blir bare en igjen og materien har fått et konkret uttrykk for bevissthet og intelligens. Hadde apene vært

lovende som mulige intelligenser, ville noen av dem blitt valgt, og jordens sivilisasjon ville bestå av aper. Det skjedde ikke fordi de av en eller annen grunn ble funnet å være et blindspor. Hvis Darwins utviklingsteori *alene* hadde vært riktig, må det spørres om mennesket overhode ville eksistert? Det er de voldsomme energiprosesser i universet og dramatiske inngrep i jordens historie som kan ha gitt det viktigste bidraget - men der evalueringen av de etterfølgende virkninger er de mekanismer som har skapt mennesket.

Den skapende, grunnleggende kraft i universet er hele tiden *bevegelse* - og at bevegelsen har tilstrekkelig energi; det vil si det udefinerbare indre trykk, den indre uro, som også får mennesket til å skape. Slikt trykk hos mennesker økes gjerne under innflytelse av noe så gåtefullt som inspirasjon, som igjen kan genereres ved impulser fra forskjellige forhold i deres livsmiljø. Jo sterkere impulser - positive eller negative - desto mer press, bevegelse og potensielt, kreativt omfang. Massen som brukes i denne prosess, er bare et medium som får innflytelse når den evalueres eller skyves i bestemte posisjoner. Massens innflytelse oppstår som en sekundær konsekvens av den primære kraft - nemlig bevegelse. Jo mer energi det er i en slik bevegelse, desto mer øker også den latente kreativitet. Og kreativitetens energi følger ikke den minste motstands vei, slik den synes å gjøre innen fysikken, den følger de spor som åpnes der energien er mest aktiv. Det er energien i fremdriften ("trøkket") som åpner dører og viser veien frem til resultater. *Lettvinte løsninger som viker unna problemene, "den minste motstands vei", hører ikke hjemme i en slik kreativ prosess.* Ved at energien følger "den minste motstands vei", går den utenom de problemer som prosessen uunngåelig støter på, og som må løses for å fortsette den kreative fremdrift. Følgen blir at prosessen stanser og dør ut. Bare en dramatisk kraft-anstrengelse kan igjen få liv i en stagnert eller døende prosess.

Universet ville neppe eksistert, slik det kan observeres, uten dette energiske trykk, som på det nåværende stadium antas å være en vakuumeffekt generert av en gåtefull såkalt "mørk energi", som antas å utgjøre ca 70 prosent av universets energi (noen hevder at den kan utgjøre opptil 90 prosent). Det er energirik bevegelse som synes å ha skjovet sammen ujevnheter i det plasma som oppsto ved start, og som gravitasjonen overtok til videre bearbeidelse. Det er bevegelse forårsaket av negativ gravitasjon som antas å utvide universet, ikke bevegelse av positiv gravitasjon som tvert om har vært antatt å bremse rommets bevegelser mot økt volum, særlig de første milliarder år. Det synes hvert sekund å bli skapt enorme mengder tilsynelatende mer rom, mer kubikkinnhold, hvor nå dette kommer fra. Og hastigheten øker.

Tolket på en menneskelig måte vil det si at også universets inspirasjon øker, fordi inspirasjon og bevegelse - eller vilje til bevegelse - er knyttet sammen i en kreativ prosess. Derved skulle også universets kreative muligheter øke, både i kvalitet og økt kreativt omfang. Dets potensial til mer kunnskap øker, dets potensielle moral øker. Men i denne utvikling ligger også et potensielt destruktivt element fordi også kompleksiteten øker, noe menneskets organisme viser.

Selve prosessen består altså i at et enkelt utgangspunkt med få, enkle basiselementer ved hjelp av talløse kombinasjoner, bygges opp til langt mer kompliserte nivåer. Så langt synes det ikke mulig å bevise at *de enkelte* prosessene ved universets start eller i stjernene og på planetene styres på en bevisst måte. Det er bare i kraft av menneskets eksistens vi kan påvise at *"det må være noe der"* - de påfallende sammentreff som skapte menneskene. Først

på det øverste, kjente trinn trer den bevisste kreativitet klart og uimotsigelig frem og viser at visse elementer må ha vært til stede hele veien i prosessens forstadier. Det astronomiske objekt menneskets (les universets) kreativitet på dette nivå styres på en bevisst, intelligent måte - på kunstens område gjerne med betydelige innslag av følelser, intuisjon, impulser og refleksjoner, hvordan nå enn disse elementer og virkningsmekanismer er oppstått og skal defineres. På overveldende sikker måte viser universet seg ikke å være noe livløst, mekanistisk objekt, men trer på et høyt organisert nivå frem som en inspirert, følsom, moralsk, tenkende og observerende organisme. At et slikt bevisst produkt skulle være fremkommet uten at det på en eller annen måte, i en eller annen form, foreligger bevisste elementer i forstadiene langt tilbake i tiden, ja, like siden starten, strider mot all erfaring med en skapende prosess..

Hvordan livet har oppstått er stadig en gåte (2008). Inntil nylig har man gått ut fra at livet kun oppsto i vann på jorden. En av teoriene er at på et meget tidlig stadium i jordens utvikling, i hav eller innsjøer, har det eksistert en såkalt "ursuppe", en mølje av ymse organiske molekyler. Denne blanding er så blitt rammet av lynnedslag, og vips oppsto det en vrimmel av enkle livsformer. En tvilsom teori, vil vi si, fordi selv den enkleste celle, selv det enkleste encellede vesen, er et komplisert mirakel og et lite univers i seg selv. At lyn med en temperatur på minst 20 000 grader (fire ganger temperaturen på soloverflaten) plutselig får det til å myldre av slikt liv i "ursuppen", biter vi ikke på før vi ser det bevist.

Mange andre ideer om livets fødselshjelpere har vært lansert: Sterke tidevannsstrømmer grunnet en måne som den gang var betydelig nærmere jorden enn den er i dag, kometer, meteoritter, vulkanisme inklusive dyphavs fumaroler, isbreer, ferskvann og brakkvann er blant forslagene. Men enkelte antar at verdenshavene på dette tidlige tidspunkt har vært altfor mineralrike til at liv har kunnet oppstå i dem. Først etter at det gjennom mange millioner år skjedde en avsaltning ved at betydelige havområder ble lukket inne, vannet fordampet, og saltet ble avsatt i tykke lag som i dag finnes i de svære steinsaltleiene noen steder på jorden, ble det mulig for liv å eksistere i havet.

Noen forskere har nå gått så langt at man har oppgitt jorden som kilde til livet. Man antar at det kan ha oppstått på planeten Mars eller på andre objekter i verdensrommet, for eksempel kometer. Nylig har fast masse, slik den finnes dypt inne i en planets overflate, vært foreslått av astrobiologer, som livets opprinnelse. Utgangspunktet for denne teori er påvisning av at liv kan finnes 1500 meter, kanskje mer, nede i jordoverflaten. Trykk og planetens egenvarme har så bidratt til prosessen.

*Hvis det gjøres forsøk på å se dette i lys av en kreativ prosess, så vil overgangen fra grunnstoffer til liv skje over lange tidsrom, mange millioner år, og med en langsom, gradvis oppbygning av molekylene gjennom flere mellomstadier frem til liv. Evaluering under prosessen vil være nøkkelen til suksess. Lynnedslag på 20 000 grader i en mølje kjemikalier i en bukt minner for mye om oldtidens hokuspokus. Vann kommer først inn i bildet som miljø for **videreutvikling** av livet. Astrobiologenes ide om den faste masse, må antas å skape en viss stabilitet i det miljø prosessen synes å trenge. Men det helt avgjørende, fantastiske kicket som fikk den livløse massen til å bli levende og å reproducere seg selv, er ikke funnet ennå (2008).*

Allikevel må det anses som sikkert at forskere en dag vil greie å skape liv i sine laboratorier. Det foregår en betydelig forskning på dette område. Men forskerne synes å anta at det bare er én måte liv kan skapes på. De prøver å finne denne mekanismen. I dette skrift vil vi finne det merkelig om så er tilfelle. Kaosmekanismer viser at det kan oppstå mange muligheter. Vi vil derfor anse det som mulig at liv kan oppstå på forskjellige måter.

Kanskje kan forskere en dag bygge opp nye livsformer med sitt fabrikkerte liv, og vi kan ikke anse det umulig at en eller annen Frankenstein en dag kan skape et monster i sitt laboratorium. Det behøver ikke å være så lenge til.

- - - -

Et helt sentralt punkt i en kreativ prosess er at den skapende kraft ikke vet nøyaktig hvordan det ferdige resultatet vil bli, og på hvilket stadium det vil skje. Hverken ved start eller på noe trinn av fremdriften finnes en fasit som på forhånd er ferdig programmert ned til minste detalj. Her finnes ingen "arbeidstegning", ingen formgivning, ingen "design". Igjen tar oldtiden med sitt hokusfokus feil. Det kan bare foreligge en visshet om å skape et produkt med visse bestemte egenskaper som søkes innenfor et visst område i en viss retning. Det er faktisk ikke umulig at en kreativ prosess kan starte uten at man aner hvor dette vil ende, hva det vil bli ut av det. Alt som skapes blir derfor bare ledd i en utvikling som ingen vet når slutter - hvis den noen gang vil slutte?

Det har foregått en diskusjon nettopp om hvorvidt universet og mennesket er blitt skapt ved såkalt "intelligent design", med andre ord at universet er planlagt og formgitt i en ferdig utarbeidet "arbeidstegning", en layout, der alle problemer er løst på forhånd før prosessen startes og produktet ferdigstilles. Arkitekten tegner og formgir huset, snekkeren utfører arbeidet i praksis etter tegningen. I universet skulle da naturlover bli "snekkeren" som utfører arbeidet med å realisere prosjektet. Med henblikk på erfaringen som foreligger fra den del av universet som utgjøres av menneskeheten og dens kreative arbeid, og de observasjoner som kan gjøres i den forbindelse, kan det muligens ikke foreligge en motsigelse i påstanden om "intelligent design" når denne skjer i utføring av enkelte detaljer. Generelt er derimot situasjonen en helt annen. Universets utvikling tyder ikke på at det foreligger noen form for bevisst, ferdig utarbeidet design på forhånd, og som utviklingen følger. Vi slutter oss ikke til en slik ide.

Fremfor en profesjonell styring av for eksempel hvordan livet skal utvikles på jorden frem til bevissthet og intelligens, tyder observasjonene på en betydelig grad av usikkerhet, av vilkårlig og sløsete bruk av energi, av famling og feiling. Hvis mennesket var målet for universets utvikling, er det påfallende at kosmos har brukt hele 13,7 milliarder år på å realisere prosjektet - *hvis det hadde foreligget en "design"*. Man får i så fall et bestemt inntrykk av at det har vært dårlig planlegging. Riktignok er mennesket en uhyre komplisert organisme, men hvis en gjennomtenkt design for universet og mennesket hadde foreligget, ville det vært å vente at menneskeheten og en ufattelig mengde andre intelligensers sivilisasjoner hadde vært skapt på et langt tidligere stadium i universets liv – for flere milliarder år siden; slik at det idag ikke burde vært noen problemer med å fange opp signaler fra andre befolkede planeter i verdensrommet. Det burde vrimle av slike signaler i vår galakse, men ingen er så langt (2008) observert.

Til tross for at vi i dette skrift hele tiden er oppmerksomme på muligheten for at det kan finnes mange sivilisasjoner i universet, skapt lenge før menneskeheten, og mange av dem kan ha gått til grunne for lenge siden, må vi også ta i betraktning enda en mulighet, nemlig at menneskene kan være blant de førstegangs intellektuelle i kosmos. *Ja, før vi har sikre beviser på at det også finnes andre intelligenser i universet, er vi nødt til å ha i tankene at menneskeheten faktisk kan være den aller første, og til og med den eneste i Altet - så langt.* Det kan neppe anses som særlig overraskende at det trengs

13,7 milliarder år på å skape noe som er så uhyre komplisert, og samtidig få det til å funksjonere så godt som det gjør. Det er intet mindre enn fantastisk!

Man har undret seg over at solsystemet synes perfekt organisert for å fremme og utvikle livet på jorden. Vår planet har en riktig størrelse i riktig avstand fra vår livgivende stjerne. Mekanismer i jordkjernen skaper elektromagnetisme som beskytter mot skadelig stråling fra solen. Månen stabiliserer jordens rotasjon og antas å ha bidratt vesentlig til utviklingen frem mot mennesket, og månen ble skapt av rester etter en veldig kollisjon mellom urjorden og et annet objekt på størrelse med planeten Mars.

Til tross for at det finnes mengder av skrot tilbake i solsystemet som kunne true livet på jorden, har universet vært påfallende rolig de siste millioner år, til gagn for menneskets utvikling. Skyldes dette tilfeldigheter? Alt tyder på at planeter rundt myriader av solsystemer er helt vanlig i galaksene. Derfor skulle altså vårt solsystem bare være en tilfeldighet der det til sist ble klaff tatt i betraktning en slik milliardmasse av solsystemer?

Dette kan man selvsagt ikke se bort fra er tilfelle – så lenge vi ikke har de ugjengjeldelige beviser i den ene eller annen retning. Men i dette skrift, der vi har valgt å satse på universets bevisste, skapende energi, og mener å kunne argumentere saklig for dette (og med mennesket som et sentralt universprodukt), vil solsystemet være et resultat av *flere milliarder års erfaring i universet* etter talløse eksperimenter med prøving og feiling. På grunnlag av dette er solsystemets mange objekter plassert på en bevisst måte etter grundige vurderinger og betydelig viten samlet gjennom tidene. At det i en slik prosess blir tilbake en god del skrot som det ikke ble funnet anvendelse for, er en helt naturlig og nødvendig følge av prosessen. Det var risikofyllt, men også påkrevet fordi enkelte deler av dette skrotet skulle brukes gjennom årmillionene for å justere livets utvikling inn på et spor som ga det ønskede resultat, nemlig et bevisst, intelligent objekt, en realisering av råstoffets høyeste potensial. Et så ekstremt komplisert objekt som mennesket er derfor ikke et tilfeldig resultat, men bygger på erfaring og viten etter talløse målrettede forsøk som begynte straks universet var født og fortsatte kontinuerlig gjennom 13,7 milliarder år inntil et resultat forelå.

Alt dette som vi her har skissert om utviklingen av universets råstoff har vært nødvendige ledd som har hatt en eneste hensikt, *nemlig tilriggingen av verktøyet og verkstedet som trengtes for å kunne begynne på den enorme masteroppgaven som heter mennesket*. Før alt dette var skapt og tilgjengelig var det ikke mulig for noen skapende kraft å begynne. Det tok 13,7 milliarder år å nå dit.

ENERGIEN OG PROSESSEN

Vi må fortsette å utdype trinnene i den kreative prosess og vise hva som skjer i praksis. Kultivering av materien, eller mer korrekt, kultivering av bevegelsen. Det må igjen minnes om, at mangel på viten om de mange virkningsmekanismer som må være involvert, ikke må forlede noen til å tro at intet av det som her skal beskrives er realiteter. Det foreligger to grunnleggende syn på universets utvikling:

1. Den mekanistiske løsningen. *Universet og alle dets elementer er skapt uten nærvær av noen form for bevissthet eller intelligens. Den*

skapende prosess er styrt av naturlover, av ren mekanikk, som ved en lang rekke tilfeldigheter tilsist ved en ren slump ("slumpetreffteorien") lyktes å skape enda en tilfeldighet, en tilfeldighet med tilfeldig oppstått bevissthet og tilfeldig skapt intelligens - mennesket. Hvordan naturlovene, materien, bevisstheten og intelligensen i materien er oppstått, og hva som er grunnen til at de har sine spesielle egenskaper, er så langt (2008) ikke forklart.

2. Den bevisst styrte løsningen. *Universet og alt i det, inklusive mennesket, er blitt utviklet og styrt av en bevisst, kreativ kraft – av "intelligent energi". Naturlover, energi og tilfeldigheter er "verktøykassen" i prosessen. Hvor denne bevisste kraft kommer fra, hva som har skapt den, hvor den har fått sin energi fra, hvordan den har fått sin erfaring og sine bevisste egenskaper, som også skapte naturlovene, er så langt ikke forklart.*

Er det mulig at bevissthet kan eksistere i universet uten en hjerne av lignende type som menneskets? Kan det finnes bevisste elementære elementer som samarbeider og søker mot en høyere og mer raffinert orden – og at mennesket derfor må anses som en suksess sett fra en slik vinkel? Vi må altså ennå en gang forsøke å belyse universet sett fra menneskets ståsted.

Fordi mennesket er en bevisst, intellektuell og moralsk organisme bygd opp av myriader av atomer, som igjen er bygd opp av enda mindre partikler, så vet vi at alle universets atomer må ha latente egenskaper som nettopp danner bevissthet og tankevirksomhet hvis de blir organisert på bestemt måte. Kan alle atomer, eller partikler de består av, uten organisering av menneskets type, allikevel "signalisere" til hverandre overalt i verdensrommet; samarbeide og styre i universet på annen måte enn det skjer i menneskehjernen? Holder universet oss under observasjon på den måten? Kan den franske kjernefysikeren Alain Aspect's berømte forsøk i 1980, der han beviste at kvanter samarbeidet med hverandre i overlyshastigheter, tolkes til støtte for en slik antagelse? Noen støtter en slik oppfatning, andre avviser at noe slikt er mulig.

Her skyter vi inn en oppgave til leseren, enda et tankeeksperiment: Hvis vi i dag kunne «nullstille» solsystemet – det vil si føre det tilbake til det stadium da jorden var ferdig dannet - etter kollisjonen med det store marslignende objektet som blant annet skapte månen, altså akkurat slik det antas at jorden og solsystemet var for omkring 4,5 milliarder år siden - ville da mennesket atter være skapt på jorden når de 4,5 milliardene årene igjen ble nådd en gang i fremtiden? Forfatteren av dette skrift har et svar på dette spørsmålet. Men hva er leserens mening om hva svaret må bli?

Enhver prosess har en eller annen form for et forstadium, et forspill. Intet er noensinne bevist å være skapt av absolutt ingenting - heller ikke universet, selv om noen har påstått det. Så langt må man stille seg spørrende til de påstander som er fremsatt om at universet er uten grenser, at det ikke er noe "utenfor", at det ikke er noe "før", at universet ikke utvider seg i noe, og endelig at universet oppsto av ingenting og at det er uendelig. (Man mener å forklare dette problem ved å bruke en metafor: Hva er nord for Nordpolen? Etter vårt syn er dette ikke noe godt eksempel. Står man på en slik imaginær Nordpol hvor der angivelig ikke finnes noe "nord", så løfter man bare blikket

og ser nordlyset flamme. Når man bruker et slikt eksempel, så forundrer det oss at man bare ser det konkrete elementet ("nordpolen") uten også å løfte blikket og se nordlyset, som kommer fra en helt annen kilde, der man ikke kan bruke "nord for Nordpolen" som en metafor).

Vi vil i dette skrift påpeke at det ennå er betydelige mengder kunnskap vi mangler om universet og dets mekanismer, og vi kan undres om ikke menneskene en gang i fremtiden vil se tilbake på vår tid og dens teorier på samme måte som vi ser på oldtidens mennesker og deres oppfatninger. Vi kan ha vært litt for raske med våre ideer om universet. Vi vet - så langt - ingenting om hva som var før starten – hvis det var noe «før», slik noen undres.

Men en teori for universets tilblivelse er altså at man antar det var tomt; ingen materie, ingen energi, intet rom, ingen naturlover og ingen tid, i den grad leseren kan tenke seg dette. Det var fysisk tomt. Plutselig oppstår et lett energipunkt, det veier nesten ingenting, som på brøkdeler av et sekund aktiverer et titanisk utbrudd av energi ("energiinflasjon"). Dette skjer innfor et område som er mindre enn et atom, og "inflasjonen" oppstår av ingenting.

Absolutt ingenting? Vil det si at det ikke var "noe" der allikevel? Et eller annet? Kan man bevise at det ikke var noe der? I vårt univers kan vi observere at en virkning alltid er forårsaket av noe. Det kan være en lang rekke slike virkninger som alle har en eller flere årsaker som gjerne henger sammen. Nobelprisvinneren Konrad Lorenz påpekte, at hvis man observerte en virkning, så kunne man spørre hva som var årsaken. Universet er følgelig ikke bare en virkning uten noen årsak. Hvis ikke vil dette være et dramatisk brudd med alt som kan observeres både på jorden og i himmelrommet.

I dette skrift er vi overbevist om at det fantes "noe" der før universet ble skapt - og kanskje finnes dette "noe" der stadig. Kan det finnes rester eller spor av dette "noe" i universet idag, eller er ethvert slikt spor, en slik rest, totalt borte? Vi stiller oss sterkt tvilende til påstandene om at det ikke var noe "før" (fordi i natur og univers kan vi observere at virkninger har et "før"). Det eksisterte "noe", hva det nå enn var, en slags tilstand, et medium - med potensiell energi. Av en eller annen grunn ble så denne energi, eller potensielle energi, eller en liten del av den, spontant transformert fra en tilstand til en annen, ikke i form av noen "Big Bang", en eksplosjon fra et bestemt lite punkt (det er dem som hevder at det var mange punkter som oppsto simultant), men i et "transformasjonsøyeblikk" over et stort volum, noe som kan forklare hvorfor universet er blitt så gigantisk på et så begrenset tidsrom. Denne energi sprenget ut rommet og spredte seg hurtig over et veldig område som synes å vokse den dag i dag, og det synes å vokse med økende hastighet.

Står vi på terskelen til et mektig scenario, til å kunne måle en mektig puls i universet? Hvis rommet og alt som er i det utvider seg stadig raskere uten at denne bevegelse stanser eller flater ut, vil det bare være et tidsspørsmål før utvidelsen når lyshastighet. Noen forskere antar nå at det kan føre til universets "død" med oppløsning av materien. Det kan bare bety at de "uforanderlige naturlovene" forandres eller forsvinner. Eventuelt forsvinner til hva? Transformerer alt tilbake til urtilstanden, til dette omdiskuterte "før"? (I et univers der absolutt alt er i bevegelse ned til den miste partikkel, og vel så det, står det for oss som merkelig at man snakker om "uforanderlige naturlover". "Uforanderlige" i et univers der alt er i forandring? Og uansett hva slags forandring det måtte være?).

Men det vil være helt usannsynlig at et "før" vil være et totalt dødt medium uten noen som helst form for energi. Det må antas å ha bevegelse, fluktuasjoner, spenninger som må formodes å kunne skape lette energipunkter, kanskje myriader av dem, som i visse tilfeller aktiverer mer latent energi. Og så er det på'n igjen med et nytt "Big Bang" og et nytt univers, kanskje med helt annerledes naturlover enn vi har i universet idag.

Dette vet vi ingenting om ennå, vi gjetter det, men i dette skrift der vi ser på universet som et levende objekt med et livsløp som er i samsvar med det vi kan observere for artene på jorden - eller for stjernene, eller for alle objekter i kosmos for den slags skyld - med galaksenes fødsel, med deres ungdom (der Melkeveien er nå), med deres mellomalder og med deres alderdom før alt sammen, all energi, "dør" og forsvinner inn i "et annet liv". Universet blir atter "tomt" - før det igjen oppstår en transformasjon til et nytt liv, et nytt univers. Denne puls, denne livssyklus, tar kanskje 40-50 milliarder år. Og slik har det alltid vært, og slik vil det alltid fortsette?

Er det en visshet om dette i universet? I Altet? Vi vet det ikke, men vi tror det, og vissheten er bygd på erfaring. Kosmos vet at det har "evig liv", en kontinuerlig fornyelse. Finnes et ekko av denne visshet skjult i menneskenes sinn – et ekko om et evig liv? Vi vet det ikke det heller, men vi er sikker på at vitenskapen en dag vil greie å påvise hvordan alt har skjedd. Dermed vil til syvende og sist det mekanistiske element være på plass. Vi vil vite **hvordan**. Vi vil kjenne alle mekanismer. Og så står vi bare tilbake med det aller vanskeligste:

Hvorfor?

Kan vi snakke om et hvorfor? Hvorfor oppsto universet? Er det en mening i dette skaperverket som gjør det saklig å etterlyse et hvorfor? Dette skriftet er overbevist om det, men hvordan skal vi komme på sporet av dette hvorfor? Hvor er den bevisste dimensjonen i dette, som mennesket beviser eksistensen av? Hvor er den moralske, dette eiendommelige fenomenet at universet ved mennesket evaluerer godhet, barmhjertighet, empati og rettferdighet som de høyeste moralske kvaliteter, også den bevisst ved menneskets eksistens? Hvor er den "himmelske" dimensjonen, den som påstås ikke å finnes i det mekanistiske univers?

- - - -

Er dette bare løse spekulasjoner? Ikke slik vi ser det; fordi en utvikling som her er skissert vil være i samsvar ikke bare med et livsløp, slik det kan observeres, men også vil være beslektet med den kreative prosess som fører til et bestemt annet objekt i universet – og vi står atter ved eksemplet med maleriet. Å bruke en slik sammenligning kan selvsagt oppfattes som aldeles absurd, for ikke å si selvsentrert all den stund forfatteren av dette skriftet er billedkunstner - men mennesket er stadig en uløselig del av universet og gjør det meningsfylt, og her er i realiteten hele tiden *beslektede* elementer - noe som ikke bør overraske noen. For eksempel begynner også maleriet med et "ingenting". Det foreligger i utgangspunktet bare ikke-fysiske elementer i et skapende objekt, i dette tilfelle riktignok et fysisk observerbart objekt, nemlig kunstneren, og produksjonen fra maleri til maleri – fra objekt til objekt - vil følge billedkunstnerens livsløp. Det vil være spor av et levd liv - inntil alderdom og død. Det blir i realiteten "fossiler" av et liv.

Hva som måtte være den skapende faktor i en før-universell tilstand, er ukjent. Nevnte ikke-fysiske elementer hos en kunstner derimot er kjent, selv om mekanismene i elementene ikke er det. Det kan være en opplevelse, en

følelse, en stemning, en ide, impulser, refleksjoner, intuisjon eller inspirasjon som aktiverer et talent. Dette fører til et behov, til en ide og en tanke om å realisere den ikke-fysiske inspirasjon på en konkret måte ved at en kreativ energi i kunstneren aktiveres. Resultatet er at det tenkte, følte og opplevde motiv søkes realisert i et konkret prosjekt. Et maleri kan altså, lenge før det realiseres på en fysisk måte, ha blitt bearbeidet i en ikke-materiell situasjon. Faktisk kan nettopp denne tilstand ha tatt betydelig lenger tid enn den materielle realisering av objektet – der et utvalg farger i en passiv tilstand ved et mediums energi (kunstneren) forvandles til en *"maleri-inkarnasjon"*.

Det finnes idag ingen instrumenter som kan måle inspirasjon, bestemte følelser, nyanser, styrken av følelser knyttet til bestemte opplevelser med sinnbilder, stemninger eller intuitive behov hos et menneske, eller en kombinasjon av slike elementer. At hjernen er aktiv kan registreres, men ikke at denne aktivitet er knyttet til kreative følelser, intuisjoner og tanker med bestemt trykk knyttet til en bestemt ide eller et eller flere billedinntrykk, slik at ideens visuelle innhold og styrke i hjernen kan avleses direkte på et instrument (display), eventuelt at rekken av bilder som måtte stige frem i kunstnerens hjerne kan sees direkte og kontinuerlig på en skjerm. (Vil man kunne gjøre det en dag?). En kunstner vil derimot vite at dette er noe som eksisterer, selv om det ikke kan måles, selv om det ikke kan forklares, selv om det ikke kan defineres, selv om vi mangler kunnskap om mekanismene. Tidvis et frustrerende problem. Og en betrakter kan oppleve bildet på en helt annen måte enn kunstneren, fordi vedkommende har et annet psykisk ståsted.

Fysikk og kjemi kan måle alle relevante faktorer i et maleri så som dimensjoner, fordeling av fargeflater, kjemiske sammensetninger av malemidler og farger. Alle slike elementer i maleriet kan utforskes og fremlegges i en saklig beskrivelse. Men er dette alt som finnes i verket? Langt derifra. Årsaken er vitenskapens fundamentale handikap fordi de drivende, kreative stemninger, impulser, følelser, intuisjoner, det kan være mange og innviklede, skissert over, ikke kan måles, for eksempel i konkrete bilder. Vi står ved naturvitenskapens grense.

Når vi derfor observerer universet og dets fysiske elementer og hevder at dette utelukkende er mekanikk, men uten å ha instrumenter som kan måle hvorvidt det kun er slik og ikke eventuelle ikke-fysiske krefter som styrer de fysiske, slik det skjer i kreativ kunstnerisk virkesomhet, så avsløres vitenskapen som tro, ikke som viten. Eller som den tysk-engelske fysikeren, professor Walter Heitler, uttalte det: *"Troen på et mekanistisk univers er en moderne overtro"*. ("Mennesket og den naturvitenskapelige erkjennelse". Servolibris, 1963). I likhet med påstått ikke-religiøse, sekulære bevegelser og ideologier, blir derfor astrofysikk og kosmologi preget av en trosholdning som reduserer universet til fragmenter, nemlig dem som kan måles med tidens instrumenter. Det som ikke kan måles idag eksisterer ikke, liksom. Man velger å se bort fra det faktum som det kreative mennesket erfarer i praksis, nemlig at det er "noe mer" som foreløpig ikke er målbart tilstede i universet.

- - - -

Det samme gjelder det viktige DNA-molekylet, som utvikler og styrer vårt liv. Bare tre prosent av molekylet er påvist å utføre viktige funksjoner, mens resten, hele nittisyv prosent, ikke synes å gjøre noe som helst. Den betydeligste delen av dette molekylet synes ikke å bestå av annet enn "lange strekk med meningsløse uforståeligheter", er det hevdet. Vi kan undres hva som måtte skjule seg i disse

tilsynelatende meningsløse uforståelighetene. Et terra incognita som kan inneholde informasjon som vi i dette skrift søker å finne?

Vi kan summere den fysiske fremdriften i en kreativ kunstnerisk prosess slik: Et lerret anskaffes sammen med farger, malemidler og male-redskaper. Strøk på strøk legges på maleunderlaget. I utgangspunktet er det intet bestemt motiv, det hentes ut av lerretet. Denne startfase er kunstverkets fysiske "Big Bang". En prosess har startet der et ikke-fysisk behov fører til et bevisst, konkret produkt som gjenspeiler sider ved kunstnerens karakter og den situasjon vedkommende befinner seg i. Likesom kunstverket forteller noe om kunstneren, prosessen og dens opprinnelse, er det naturlig å vente at mennesket forteller noe om universet og dets opprinnelse. Alt menneskene gjør, er det universet som gjør. Det er med henblikk på mennesket nærliggende å anta at universet begynte på samme måte, som en tanke, som et behov, som en inspirasjon. Teorien om "Big Bang" må bevise at energipunktet/punktene som plutselig oppsto hadde iboende, karakteristiske elementer som ville føre til kreativ bevissthet, intelligens og moral etter en viss tid. Det er vår påstand at universets skapelsesøyeblikk er resultatet nettopp av et bevisst valg av energi og naturlover som hadde nettopp de egenskaper som førte til det resultat som kan dokumenteres - mennesket. Såsant teorien ikke beskriver et slikt bevis, er den ingen helhetlig teori, men et fragment som bare forklarer deler av universet.

Likesom mennesket dokumenterer nærværet av en bevissthet før en kreativ, konkret prosess begynner, så vil det være logisk å trekke den slutning at det også kan foreligge en beslektet bevissthet og erfaring *før* universet blir realisert. Og i dette skrift har vi hele tiden brukt mennesket som den sentrale referansen som speiler helheten. Dets bevisste kreativitet er bare en replikk som til syvende og sist dokumenterer nærværet av en tilsvarende bevissthet i Altet før universet blir skapt – og at universet begynner som en tanke i en bevisst kraft som er der, men hvis opprinnelse er ukjent. Dette fører til et spørsmål: Hvor kommer bevisstheten fra?

Å påstå at det ikke finnes noen *bevisste* forstadier er det samme som å påstå at universet ikke ante noe om sin eksistens før menneskearten oppsto, og følgelig påstås det også, at i samme øyeblikk det siste menneske dør, så opphører universet å vite noe om det eksisterer eller ikke. Universet forsvinner med det siste menneske, eller den siste intelligens, fordi det ikke lenger finnes noen observatør noe sted. Tro det den som vil, vi gjør det ikke, ikke uten bevis.

Siden all erfaring viser at alt har forstadier, alt har en eller annen form for et "før", må også bevissthet og intelligens i universet helt eller delvis ha det samme. Det vil si at materien fra første øyeblikk enten har intelligens, eller *potensial* til intelligens. Universets start blir som en kime, slik det antas i gammel indisk filosofi (sml. Rigvedaene), i prinsippet en fostertilstand med en egenskap og potensiell visshet om at det vil bli en intelligens når kimen eksploderer i en mektig glød og "Den Ene" trer frem over tid i myriader av inkarnasjoner – som vi kan observere.

Slik blir universet på en måte menneskelig. Slik blir også solsystemet menneskelig. Og slik blir jorden menneskelig. Mennesket personifiserer universet. Men her foreligger en helt bestemt situasjon: Kunstneren, den skapende kraft, er **til stede** i kunstverket, men **er ikke** kunstverket. Kunstverket kan derfor lignes med en "satellitt" som er "slynget ut" av

kunstnerens personlighet, og alltid i bane rundt kunstneren – uansett avstand mellom kunst og kunstner. Denne erfaring gjør det logisk å stille to spørsmål: Er en bevisst, kultiverende energi hele tiden **til stede** i universet, i alt som finnes der, men **er ikke** universet? Kan universet lignedes med en "satellitt" slynget ut av en slik bevisst energi? Dette skrift svarer JA på spørsmålene.

Det er helt feil om man tror at innslag av slump og tilfeldigheter ikke skjer der det foregår en intellektuell, bevisst, skapende prosess. Man er på villspor om man tror at hver eneste detalj under formgivningens utvikling er nøye uttenkt og beskrevet og plasseringen presist fastlagt på forhånd, slik man innbilte seg i oldtiden. Det er langt fra tilfelle. Det åpnes både bevisst for at impulser og innfall skal oppstå, og det inntreffer tilfeldigheter som skjer uventet, uforutsett. *Årsaken til dette er at prosessen langt på vei lever sitt eget liv.* Det gamle pilgrimsordet om at "*Veien blir til mens du går*", beskriver et viktig element i situasjonen på en treffende måte. Det trengs bare en viktig tilføyelse: Men den som går vet i hvilken hovedretning det skjer, vet at det er et mål et eller annet sted og søker det, og må hele tiden evaluere veien i retningsområdet på det felt der fremdriften synes å ha størst energi. Det vil si den mest lovende og inspirerende veien som stemmer med den eventuelle intensjonen med arbeidet; noe som kan by på overraskelser, noe som kan få uforutsette konsekvenser for fullføringen av arbeidet. Dette medfører at den kreative bevissthet aldri vil vite nøyaktig hva som blir alle konsekvenser av de valg som gjøres; og dette må antas å ha med energiens natur å gjøre.

Overensstemmende med naturen til den kreative prosess, slik det er antydnet over, vil for eksempel også personene i en novelle eller en roman begynne å leve sitt eget liv - uavhengig av hva forfatteren måtte ha tenkt da arbeidet startet. Selv den store Henrik Ibsen måtte erkjenne at personene i hans dramaer ikke føyde seg inn i hendelsesforløpet slik han på forhånd hadde beregnet. Også maleriet vil begynne å leve et eget liv straks billedkunstneren setter de første strøk på lerretet. Det eneste kunstneren vet når arbeidet starter, er at dette vil bli et maleri innenfor en gitt ramme, uansett om et motiv er bestemt på forhånd eller ikke. I ikke-figurativ kunst, det vil si kunst som ikke har figurative motiver som viser gjenstander eller natur vi kan identifisere fra vårt livsmiljø og erfaring, vil maleriets egenliv utvikles på en særlig tydelig måte.

Ettersom strøk på strøk males, vil maleriet sende signaler til kunstneren med tause spørsmål om strøkene som er malt skal følges opp? Hvis kunstneren finner utviklingen positiv, det vil si at inspirasjonen opprettholdes, eventuelt økes, så fortsettes påleggelse av nye fargestrøk slik bildet viser vei. Det blir kunstnerens oppgave å påse at *energien* i prosessen opprettholdes og ikke stanses av feilaktige avgjørelser underveis. Hvis energien i bildet, inspirasjonen, ikke svekkes ved at man fjerner eller endrer deler av motivet, så har man gjort riktige valg. *Hvis man bruker som metafor et dansepar der mannen tradisjonelt har den førende rollen, så vil det i forholdet mellom kunstner og maleri være maleriet som har mannens rolle.*

Og under arbeidets gang oppstår tilfeldigheter, tildels i betydelig omfang. Dette kan være en meget verdifull del av bildets egenliv. Kunstneren må hele tiden avgjøre om tilfeldighetene tjener bildets helhet slik at de kan utvikles videre. Det er helt nødvendig å forstå at tilfeldigheter kan være avgjørende for at bildets initiativ opprettholdes, de kan gi motivet mer dynamikk, og de kan åpne for nye veier som kunstneren ikke var klar over da arbeidet startet. Tilfeldighetene er et viktig "gratis" påfyll som vil kunne gi

maleriet en helt annen og bedre karakter enn hva utgangspunktet syntes å vise. Hvis kunstneren derimot oppfatter at bildets egenliv er i ferd med å føre utviklingen på avveie, energien svekkes, maleriet er "døende", må deler av bildet overmales eller fjernes. Slike inngrep i prosessen kan være dramatiske. De kan føre til at for å få maleriets utvikling i gang igjen, må betydelige deler slettes. Stagnasjonen må ødelegges. I verste fall må hele bildet kasseres og det må begynnes på nytt.

Det nye utgangspunktet med rester av det tidligere maleri, kanskje er bare 10-20 prosent flekkvis tilbake, vil kunne ha iboende elementer som gjenoppretter inspirasjonen og kan føre fremdriften og motivet i bildet i en helt annen retning. Stofflighet, former og farger kan bli annerledes, noe som sluttelig fører maleriet frem til et resultat som inneholder verdier kunstneren ikke hadde forutsett da arbeidet startet. Et ferdig maleri ble det uansett, et bevisst produkt; med et bestemt motiv, hvis det var hensikten. Veien frem var kronglete, preget av tilfeldige innslag, og det ble fullbyrdet på et helt annet sted, med en helt annen form for uttrykk enn kunstneren tenkte da arbeidet begynte.

Bygd på de erfaringer og observasjoner som er skissert over vil det vært naturlig å anta at underbevisstheten spiller en vesentlig rolle i prosessen. "Samtalen" mellom maleriet og kunstneren foregår bare inne i kunstnerens hjerne som observerer hva som skjer under arbeidets gang - er det rimelig å anta. Imidlertid oppstår hendelser som det er vanskelig å få innpasset i hjernens aktiviteter alene, da må i tilfelle underbevisstheten være "synsk". Underbevisstheten (hva nå det er) er en bekvem sekk man kan bruke som "forklaring" på slike eiendommeligheter. Kanskje altfor bekvem. Man slipper å spørre mer, liksom. Det oppstår nemlig hendelser som er veldig spesielle og der det underbevisste i tilfelle må være noe annet enn hva man måtte tro, nemlig at det er en eller annen psykisk aktivitet. Det oppstår hendelser som ikke er kjent av kunstneren på forhånd, så hvordan kan da det underbevisste vite noe bestemt om det?

Det har derfor vært nødvendig å stille noen umulige spørsmål: Bli en potensiell bevissthet i atomene i maleriet, eller på et subatomært nivå, aktivert til en reell bevissthet med et eget liv, et eget "samfunn", som både er uavhengig av, men som også samarbeider med, atomene i kunstnerens hjerne? Skyldes mangel på energi i den skapende fremdrift, noe vi har forklart ovenfor, at atomene i maleriet blir klar over at den linje som følges, den kreative fremdrift, ikke vil gi noe godt resultat, i det gitte tilfelle, og derfor begynner "å stritte imot"? De har en oversikt i kraft av sin mengde og ser at dette bærer galt av sted? De vil ha motivet til å følge en annen vei der det blir mer "trøkk", der handlingen blir mer logisk? Er dette den dypere årsaken til at det ikke går noen rett linje fra A til Å, men at "veien blir til mens du går"?

Universet er bevisst til stede i den skapende prosess og samarbeider om det objekt som er under utvikling for å gi det en form som fører til et godt resultat, og som er i samsvar med kunstnerens spesielle karakter som individ, og som universet kjenner? Når vi sier ja til dette, skyldes ikke det at vi har noe bevis på riktigheten av denne antagelse, men at elementer i den skapende prosess "faller på plass" på en "riktig måte" og fører til et fullbyrdet resultat som kan være et helt annet enn planlagt på forhånd, ja, som kan være helt uventet. Men et stort problem her er at utviklingen kan

stanse opp, kan miste energi, slik at menneskets kreative vilje må gripe til brutale midler for å få prosessen i gang igjen, slik det er skjedd under jordens utvikling - frem mot mennesket.

Og endelig, med henblikk på den generelle erfaring skapende kunstnere får under utviklingen av sine verk, vil det gi en innsikt i fremdriften i den skapende prosess i universet? Universets skapende intelligens har ikke full kontroll over utviklingen av sitt verk. Verket, universet, vil begynne å leve sitt eget liv, og den skapende intelligens, uansett hvor mektig, er nødt til å følge etter der verket viser vei. Dette er det store paradoks, at "Guds veier" må følge universets egne veier for å nå frem til et meningsfylt resultat. Uten denne innsikt vil "Guds veier" føre til stagnasjon og død.

Med den erfaring dette gir er det lett å se at den bevisste og søkende fremdriften under utviklingen av et maleri, har vesentlige likhetstrekk med *prinsippene* for prosessene som utviklet livet på jorden. Årsaken til at det er lett å la seg føre på avveier hva angår innsikten i den skapende prosessen i universet, på jorden og hos mennesket - det som kan få en sammenligning til å virke så søkt - er de enorme forskjellene i ytre dimensjoner og objekter. At den kreative prosess i en galakse med mange milliarder stjerner, gass, støv og planeter sammenlignes med den kreative prosess som utvikler et maleri, kan selvsagt synes helt latterlig. Men uansett forskjell i størrelser er den sentrale egenskap i den kreative prosess den samme overalt hvor det foregår et skapende arbeid, enten det gjelder univers, natur eller menneskers aktiviteter. Det er slik universet virker. Det er slik mennesket oppstår. Det er slik et maleri blir til. Det er slik vi er universet! *Det foreligger ingen motsetninger i prosessenes karakter og fremdrift.* Prinsippet er det samme. De katastrofer som universet har påført livet på jorden gjennom tidene, enten som nedfall av meteoritter, kometer, som supernovaer eller hypernovaer, eller som platetektonikk på jordkloden ved oppsplitting av kontinenter og med vulkanisme og dramatiske klimaendringer til følge, det har vært minst fem av dem de siste 400 millioner år, har i flere tilfeller utryddet mengder av arter, eller har ført livet til randen av utryddelse, slik som i permtiden for ca 250 millioner år siden. Dette er i fullt samsvar med kunstnerens fjerning av store deler av et maleri for å få den kreative prosess ført videre. Ødeleggende nedfall av store meteoritter på jorden, kan sammenlignes med bruk av kjemiske stoffer for å fjerne betydelige deler av et maleri. Omfattende vulkanisme som fører til veldige klimaendringer på jorden, er forbausende analogt med overmalinger av store felter i bildet. Det er altså vår påstand at det foregår *et bevisst samarbeid* mellom alle atomene i hele denne gigantiske prosessen.

Det er slik vi i dette skrift forklarer problemene i skapende arbeid. Den grunnleggende komposisjonsteknikk i maleriet har enkle regler, og de plastiske elementer som lar seg bruke i prosessen, former, farger og et malemedium, er også ganske oversiktlige og enkle. I utgangspunktet. Men jo mer motivet utvikles, jo mer komplisert det gjøres, særlig ved tilføyelse av stadig flere elementer, med eventuell bruk av stadig flere former og farger, desto mer vil det oppstå og utvikles et mylder av tilfeldigheter – formodentlig dette man mener forklares av teorien om Kaos.

Men her oppstår det et sentralt problem. Jo mer mangfoldig maleriet utvikles, jo mer komplisert motivet blir, desto mer øker risikoen for at bildet og elementer i det blir så innfløkte at maleriet når et kritisk nivå. Det oppstår

en økende motstand i bildet. Den kreative fremdrift begynner å stanse opp og bildet er på grensen til en destruktiv fase. Et negativt "mottrykk" kan begynne å få overtaket. Bildets sentrum er i ferd med "å falle inn" og mister initiativet.

Et kjernepunkt i utviklingen av et maleri er at bildets sentrum er aktivt, det vil si at prosessens energi har et "overtak" i bildets sentrale felt. Men å konsentrere en klump av tunge former eller farger i midtfeltet, behøver ikke nødvendigvis å aktivere det, det motsatte kan bli tilfelle. Vel så gjerne kan det være elementer i bildets utkanter som bærer bildets sentrum. Å få dette til å funksjonere, det vil si å holde midtfeltet på offensiven, også når bildet er ferdig malt, er noe av hemmeligheten ved å skape et godt maleri – uansett hva motivet måtte være. Motivet må "dramatiseres", og verkets komposisjon og fargenes karakter har her en meget viktig oppgave. At bildet "faller inn" vil si at maleriets sentrum er "dødt" - det mangler noe, det har ingen energi. Elementer spredt rundt i bildet kan enkeltvis være interessante, men de samarbeider ikke i maleriets sentrum og må følgelig endres eller fjernes. Det synes nødvendig med en viss erfaring for å kunne avgjøre hvorfor det er slik, ikke minst fordi det ikke alltid er enkelt å påvise konkret hva som er årsaken. Den bevisste del av maleriet reagerer negativt på utviklingen. Atomene i bildet slutter å samarbeide med atomene i kunstnerens hjerne fordi arbeidet går galt av sted.

Så sant det skapende menneske støter på de samme problemene i arbeid etter arbeid uten at de løses, uten at det skapes nødvendig innsikt i hvordan dette skal gripes an, vil vedkommende havne i en frustrerende situasjon: Stagnasjon. Det kan ende med at man fortsetter en vandring i veltråkkede spor, som man allerede har gått mange ganger, og som man velger fordi man vet at gammel rutine har man et visst tak på. Man går i ring. For å komme ut av dette trenger man at en "meteoritt" slår ned. Og en "meteoritt" kan for eksempel være en dramatisk hendelse i en kunstners liv.

Vi kan altså oppsummere: Maleriets fremdrift krever en bevisst styring og evaluering av prosessens elementer frem mot det fullt ferdige bilde. Om motivet er kjent på forhånd eller ikke, er uten betydning. Nøkkelen til forståelse av denne prosess er en bevisst regissering av det mylder av tilfeldigheter som oppstår mens maleriet lever sitt eget liv, som et eget uavhengig objekt, og som det kan åpnes for skal oppstå. Men hvis det kreative trykket ikke har en styrmann som leder prosessen gjennom det kaotiske mangfold, vil det kaotiske bestå uten annet resultat enn kaos og undergang. Det er derfor riktig når det i Parkinsons tredje lov hevdes at *"ekspansjon betyr kompleksitet, og kompleksitet forfall"*. Hvis stagnasjon i den kreative prosess ikke skal oppstå med forfall til følge, men føres frem til et positivt resultat, må prosessen inspireres av en pågående, evaluerende regi; og erfaringen viser at om nødvendig må det brukes drastiske hjelpemidler for å nå frem til dette resultat.

Har så dette noe med menneskets generelle situasjon å gjøre?

"DEN IBOENDE ONDSKAP"

Ondskapen har vært et enormt og ubegripelig problem for menneskene like siden de nådde et slikt sivilisasjonsnivå at de begynte å filosofere over sin situasjon, sin karakter, sine handlinger og sin skjebne. Det at menneskene,

uten engang antydning til saklig grunn, har skadet hverandre med fysisk eller psykisk vold, er forsøkt forklart på forskjellige måter som viser hvor forvirrende denne tragedie har vært - og er. Oldtiden var overbevist om at bak all denne ondskap sto onde makter. Disse ble sluppet løs på menneskene dels for å lure og skade dem og deres miljø, dels som straff fordi de gjorde ting som sto i strid med gode makters ønsker og moral. Men det bare økte det moralske kaos at de gode åndsmaktene lot alle bli rammet hardt til tross for at deres forsyndelser mot de gode maktenes moral kunne være ganske små. De sto ikke på noen måte i forhold til de voldsomme reaksjonene som rammet dem. At det onde også har hatt en klar tendens til å ramme aller hardest de sosialt sett svakeste, eller grupper som rubriseres som mindreverdige, viser at vi har å gjøre med en ondskap som også er blitt en integrert del av et samfunns-system. Ned gjennom historien har dette fått tildels uhyrlige konsekvenser for mange hundre millioner mennesker.

I nyere historie har man forsøkt å forklare fenomenet som utslag av sykdom, som sinnslidelser, eller som "dyssosiale personlighetsforstyrrelser" som det kalles, eller andre mentale forkrøplinger, eller endog som utslag av feilernæring.

Dyreforskeren og nobelprisvinneren Konrad Lorenz hevder at menneskets aggressivitet er en arv fra den aggresjon som finnes rotfestet i det dyrerike som har utviklet oss. Men mens dyrenes aggresjon er et instinkt som er livsviktig for artens selvoverlevelse, blir den for mennesket en belastning som fører til destruktive handlinger. Lorenz mener at menneskearten befinner seg i et utviklingsmessig mellomstadium der vi ennå er belastet med rester av aggressive elementer fra vår biologiske fortid. Han håper at vi snart skal få kontroll over disse elementer, og at den negative siden av trykket fra dyrerikets aggresjon kontrolleres til beste for fremveksten av en harmonisk tilstand.

Det er vanskelig å forstå at dette kan skje uten at det først påvises i detalj hva som er aggresjonens biologiske mekanismer ned til minste ledd. Det må også forklares hvordan en fortsatt biologisk utvikling av mennesket skal justere og kontrollere disse mekanismene. For en slik utvikling vil finne sted. Mennesket er opplagt et resultat av en prosess, til og med et meningsfylt resultat, men kan allikevel ikke anses å være noe sluttprodukt fordi det underliggende trykket i universet er ikke opphørt å eksistere. Og den veldige nedkjølingen av universets energi fortsetter. Det vil komme nye resultater, det vil komme nye produkter. Og her ligger et problem, for det er i strid med all erfaring at et stadig mer komplisert objekt skal bli mer og mer harmonisk og stabilt. Tvert om, det er all grunn til å anta at ytterligere biologisk ekspansjon av menneskets organisme vil føre til økende kompleksitet med økende ustabilitet og forfall til følge, slik Parkinsons tredje lov antyder. Skal mennesket utvikles som en stadig mer harmonisk organisme, må de aggressive elementer fjernes eller bringes under kontroll. At dette aggressivt kompliserte skal utvikles stadig mer ikke-aggressivt ved at organismen må formodes å bli stadig mer komplisert, er et syn som ikke deles her før det foreligger sikker dokumentasjon.

Her deles heller ikke Konrad Lorenz' syn på at menneskets ondskap bare er "såkalt" ("Den såkalte ondskap", Cappelen 1968) og at ondskap i realiteten kan skyldes bestemte, i utgangspunktet livsviktige, biologiske virkningsmekanismer som er påført skade, for eksempel ved feilernæring. Til det er menneskets onde handlemåter ofte bevisste, utført med fullt bevisst

overlegg, og deres hensikt er ikke selvoverlevelse. Disse handlemåter røper seg heller ikke alltid i form av utagerende, voldelig aggresjon eller sinne; men vel så ofte av følelseskulde, autoritær selvrettferdighet sammen med kynisk egoisme og hensynsløs selvnytelse i forskjellige kombinasjoner. Det blir en nytelse å drive energisk, målrettet handling for å plage eller skade andre mennesker; det blir en nytelse å ødelegge deres liv og glede; det blir en nytelse å skape nød, lidelse, sorg og død. Den sadistiske nytelsen ved å gjøre det onde, gleden ved å gjøre det onde, gleden ved å se noe ødelegges for andre og å se at de lider ved det. *Det riktige ved å gjøre det onde*. Og når det onde blir en riktighet i et system, kan følgene bli uhyggelige. Mennesket er forgiftet av systemondskapens krav på riktighet og høy moral(!).

Holdningene til de tyske nazibødlene, som myrdet millioner i Hitlers utryddelsesfabrikker, er karakteristiske. Midt i dette uhyrlige slakteriet, som de anså som en vanlig jobb, dro de til sine hjem der de hadde familie, barn og hund. De ble av naboer ansett som aktverdige borgere som gled inn i sitt lokale miljø uten å skille seg ut som noen avstumpede sadister, torturister eller masse mordere. Ingen i nabolaget syntes å ha hatt noe utagerende å påpeke. Det karakteristiske ved dem i det daglige liv utenfor leirene og systemet, var at de var så alminnelige. De skilte seg ikke ut som de monstre de egentlig var.

Men rett fra den hjemlige idyll, etter et par ukers ferie med familien, dro de så tilbake på "jobben" der andres familier ble utryddet i store masser. Og "jobben" var å rense ut disse menneskene fordi de ble definert som mindreverdige av systemet og dem som evaluerte hva som var av verdi og hva som ikke var det. Dette prinsipp stemmer nøyaktig med den samme fastsettelse av verdien av andre livsformer på jorden – sett fra menneskers ståsted. De som anses nyttige, det vil si de som anses nyttige for menneskene, "arierne", honoreres med livet, mens de som karakteriseres som "unyttige spisere" eller "jøder", blir utryddet. På livets verdibørs blir derfor selvrettferdighet, egennytte og mangel på empati den vekt som veier alt liv.

Dette skrift vil bestemt hevde at det finnes en ondskap i mennesket, at det finnes onde mennesker, avstumpede uhyrer, med total destruksjon av empati og moral som kjente karakteristika. Ondskap er ondskap uansett hvem som utfører den. Ondskapen definerer seg selv ved sine onde gjerninger, og vi avviser at denne ondskap forklares som noe helt annet ved bruk av ymse faglige termer. Det avvises for eksempel at personer som kalles psykopater eller paranoide er mentalt syke mennesker og som derfor ikke kan stilles fullt ut til ansvar for hva de gjør. Men det kan de! De er onde! Kynisme er likeledes ikke utslag av annet enn det onde i mennesket. Enhver form for undertrykkelse av andre mennesker er ondskap. Mennesker som utfører slike handlinger er ikke syke. De er onde. De påfører og har påført, direkte eller indirekte, et uhyre antall uskyldige mennesker et helvete av nød, lidelser og sorger, fordi overgriperne er onde. Det er på fruktene treet skal kjennes.

En side ved denne ondskap er glimrende beskrevet av den sørafrikanske forfatteren Laurens Van der Post i hans bok "Farlig ferd til det indre" (1953):

"Et av de mest slående trekk ved den uhyggelige tid vi lever i, er dens enestående evne til å finne gode grunner for å gjøre onde ting".

Det har vært hevdet at mennesket er blitt overutviklet, og et slikt syn deles i dette skrift. De tildels betydelige psykiske problemene som store deler av menneskeheten sliter med, tyder på dette. Men de er ikke alltid lette å se

fordi de fleste går med masker. Bare når de sosiale forholdene blir ustabile, eller en annen anledning byr seg, trer realitetene bak maskene frem. Det må spørres om traumer fra opplevelser i barndommen, eller senere i livet, i utgangspunktet er den dypeste årsak til problemene? Kan årsaken heller finnes i menneskets overutvikling, i dets overkompleksitet?

Det er ikke vanskelig å forstå at oldtiden løste dette forvirrende problemet med å føre inn i religionene en ond makt, en ondskapsgud, som forførte og styrte menneskenes liv, destruerte dem og deres omgivelser, og konkurrerte med den gode makt, med godhetens gud. I stor grad holder store deler av menneskeheten fast ved dette syn også i dag. Men i dette skrift er det ikke mulig å se problemet på denne måten, at universet er bevisst ondt, at det finnes bevisst, ond energi i kosmos. Menneskehetens evaluering av moralske kvaliteter viser at det onde ikke er et ønsket element, at det ikke har noen prisverdig plass, og at det ikke er noe nyttig element i en resirkulering av energi på linje med hva som skjer i naturen. Det onde menneske er *utelukkende destruktivt* og utfører ingen påvisbar nyttig funksjon på noe moralsk eller sosialt område - fordi fundamentet er ondskap.

Finnes en dypere mekanisme enn dette som kan forårsake det onde? Vi vet at mennesket er blitt en ekstremt tung "biologisk stjerne", der tyngden av dets kompleksitet bidrar til det moralske utviklingsavviks destruktive virkninger. Dets følelsesliv og bevissthet avstumpes. Det blir lett et følelseskaldt redskap for et destruktivt system, særlig hvis dette systemet gjøres juridisk lovlig og derfor fremmer det selvrettferdige. Likesom det skjer i de fysiske stjernene, med forbruk av energien i atomene, vil vi ikke overraskes om det samme skjer i et biologisk system, men der det ondes avvik springer ut av feil i prosessene på atomnivå. Er det et eller annet element i protonene, nøytronene, kvarkene, kvantene, superstrengene eller hva det måtte være i dette subunivers som delvis blokkerer utviklingen av det gode? Vi kan i dette skrift ikke forstå annet enn at den dypere forklaringen på "det ondes problem" befinner seg på universets grunnnivå, på det område der kjernefysikken forsker, og at det ondes base finnes der. *Men dette unnskylder ingen ondskap.*

Menneskets kompleksitet har ført det inn i en ekstremt sårbar tilstand som kan utvikle seg til en krise på grensen til sammenbrudd. En dyp tragedie. Det mestrer ikke sin eksistensielle situasjon, og skjult i dette ligger også et suicidal element som hos noen slår ut sterkere enn hos andre. Arvelige påvirkninger eller hendelser i ens livsmiljø kan derfor få dramatiske konsekvenser. Det kan skje en mental "implosjon" med en drift mot selvødeleggelse. Det er derfor ingen overraskelse når psykoanalysens grunnlegger, Sigmund Freud, hevder at "*den elementære destruksjonsdriften i menneskesjelen er uttryddelig*" (Freud i samtale med forfatteren Stefan Zweig, sitert i Zweigs bok "Verden av i går", Aschehoug 1948, s.370).

Skal mennesket bli stadig mer harmonisk og fredsommelig synes det bare mulig ved at utviklingen av mennesket går i forenklet retning. Å påstå at det kan bli "overmennesker" med langt mer utviklede egenskaper på vesentlige, kompliserte områder enn det nivå andre mennesker befinner seg på, er en ytterst tvilsom påstand. Et "overmenneske", med et mer komplisert biologisk system enn andre, må antas å bli langt mer ustabil og befinne seg i risikosoner som kan få destruktive følger, både for "overmennesket" selv, og dets omgivelser.

Det synes derfor logisk at de kompliserte mekanismer som fører til aggresjon må fjernes ved en slags biologisk rasjonalisering. Men er det rimelig å tro at noe slikt vil skje, eller at det er mulig det kan skje av seg selv? Maleren foran sitt bilde kan la det skje, og lar det også skje, om nødvendig; men kan det skje i en ekstremt komplisert, målrettet, biologisk struktur? Kan den biologiske struktur endres slik at bare de positive elementer overlever, mens de negative forsvinner? Kan for eksempel mennesket ordne dette selv ved hjelp av "fornuft", "humanisme" eller "etikk"? Skal kunstverket ordne saken selv uten kunstnerens bistand? Dette skrift slutter seg ikke til en slik tankegang. Det kan ikke sees å finnes dekning for en slik holdning i de observasjoner og den erfaring som foreligger hva angår menneskenes oppførsel på jorden. Skal noe endres så må bistanden komme fra en annen kant, fra et annet nivå. Den underliggende, skapende bevissthet i Altet må selv gripe inn i prosessen i et forsøk på å styre kursen - forsøke "å rette opp feilene fra i går".

Vi kan se at utviklingen har ført mennesket inn i et kritisk område, men en skapende intelligens i kosmos, som evaluerer godhet som det høyeste mål, kan ikke gjøre som universet, eller som utviklingen på jorden, eller som det fortelles i enkelte av oldtidens skrifter, eller som en billedkunstner, nemlig ved brutal vold eller utryddelser å fjerne deler av det som er skapt for å få utviklingen på skinnene igjen. Den kreative kraft må gripe direkte inn med et konkret eksempel i et forsøk på å hjelpe det kompliserte mennesket ut av dets krise og fortvilelse, og derved stanse dets drift mot undergangen, mot tapet av livsviljen. Men ikke med urett, ikke med groteske trusler, ikke med vold, ikke med destruksjon, ikke med folkemord, ikke med massetortur. Det kan bare skje ved bruk av universets høyeste moral, og ved bevisst å styre prosessen opp mot dens evaluerte mål, til det gode, det barmhjertige, det rettferdige; til det som er sant, og til å benytte de krefter som foreligger i universet til hjelp for dette. Vi kan i dette skrift ikke se at det kan skje på annen måte enn ved korreksjoner under innflytelse av en åndelig dimensjon, ved et direkte inngrep, ved energirik tro.

Den fysiske dimensjon synes å ha nådd en grense som peker mot et sammenbrudd, og det antyder noen spørsmål i denne saken: Har mennesket nådd et så komplisert nivå at det hverken er noen vei frem eller tilbake? Er menneskeheten derfor i ferd med å bli utbrent og vil gå til grunne, mens nye intelligenser kan utvikles på nye planeter der det skapes nye individer som unngår de dystre erfaringene fra jorden? Kan menneskeheten være enda et mislykket eksperiment som følger i sporene til allerede utbrente sivilisasjoner i universet, og der det stadig må søkes påny og påny etter å nå frem til den perfekte sivilisasjon uten noen av de mekanismer som medfører det ondes problem – som ender i en "Dommens dag"? I dette skrift ser vi ikke bort fra en slik mulighet, og at menneskeheten derfor står i den ultimate nødhjelpssituasjonen.

Men i denne dramatiske situasjonen tar universet opp kampen mot seg selv. *Det setter på bremsene*. Prosessen som førte til at mennesket ble skapt søkes stanset før dette utvikler seg til en katastrofe. Den bevisste energi fører inn en dimensjon som helt er i strid med den brutale fremdriften i den kreative prosessen – en åndelig dimensjon. Denne dimensjonens "verktøykasse" og fremste virkemiddel er den høyeste moral - godhet, barmhjertighet, medfølelse, rettferdighet, sannhet og ganske særlig *samvittighet* - virkemidler som er helt absurde i naturen der de sterke er vinnerne og de svake blir spist eller bukker under på annen måte. I den åndelige dimensjon finnes et tilbud

om frelse, et tilbud om en indre frigjøring, og en løsning på det onde som finnes skjult i troens rom - frelsen fra sammenbruddet, frelsen fra å bli en liten parentes i universet. De svake skal ikke bli spist, de hjelpeløse skal ikke bukke under. Det skal være en rettferdighet for alle. I en bevisst skapende prosess som setter på bremsene med godhetens virkemidler, skjer noe bemerkelsesverdig.. Vi er på vei til en logisk konsekvens - Mesteren fra Nasaret

DET LYTTENDE KOSMOS

Vi har så langt påvist eksistensen av en bevisst, skapende kraft i universet, nemlig mennesket og dets kreativitet. Det er beviset. Vi har derved konstatert det forlengst oppdagede faktum at vi lever i et bevisst univers. Vi lever i et intelligent og kreativt univers. Vi lever i et moralsk univers. Vårt univers er en levende, moralsk organisme vel så meget som et mekanisk objekt. Atter er mennesket et bevis på dette. Vi lever i et univers som er blitt styrt frem til bevissthet av en bevisst regi skjult i rommet, og den kommer fra ett eller annet sted, vi vet ikke hvorfra. Vi har valgt dette alternativet fordi det er enklest å forklare med mennesket som referanse. Vi vil ikke la oss føre på villspor av det faktum at vi ikke kjenner virkningsmekanismene og opprinnelsen til denne bevisste styring. Ikke ennå. Vi vil ikke falle i den felle at vi lar mangel på kunnskap om viktige elementer i prosessen bli brukt som bevis på at det ikke foreligger noen bevissthet eller bevisst regi i det hele tatt. Vi vil ikke plukke fra hverandre elementer som vi vet eksisterer, og isolere dem totalt fra den helhetlige virkelighet vi er en uadskillelig del av. Vi vil ikke la mangelen på viten om de ufattelig kompliserte virkningsmekanismer i mennesket bli brukt som "bevis" på at det vi virkelig vet og kan observere og erfare, er feil. Vi vil ikke bruke kjevlet. La oss fastslå ennå en gang: Mangel på bevis dokumenterer bare at man mangler bevis, ikke noe annet enn det.

Før vi straks skal møte den livbøye universets kreative og kraftfulle bevissthet har sendt menneskeheten i dens nødssituasjon, skal vi også berøre spørsmålet om det finnes andre intelligenser i kosmos. Hvis det bare hadde vært den mekaniske løsningen som var riktig, det vil si at kun bestemte naturlover programmerte alle betingelsene for at bevisst liv skulle oppstå, så ville det være å vente mengder av sivilisasjoner i hver galakse, det ville være å vente at det var en bestemt naturlov innebygget i energien, og at intelligenser derfor ville oppstått tidlig i universets historie. Isåfall ville enkelte forskeres vurderinger, som for noen tiår siden antok at antallet kunne være opptil 1.000.000 pr. galakse, ha vært riktig. Men etter at en tid var gått, ble tallet redusert til 1000 sivilisasjoner pr galakse. Men slike tall kan bare bygge på den påstand at det ikke foreligger noen personlig, bevisst kreativitet i universet. Den mekanistiske programmering og prosess ville overalt arrangere/tvinge stjerner og planeter med hensiktmessig størrelse inn i bestemte posisjoner slik at ikke bare liv, men også intelligent liv må antas å ville oppstå i betydelig omfang. Intelligent liv ville være vanlig i universet.

Det stikk motsatte vil være å vente hvis en personlig, kreativ, kosmisk intelligens er skaperen av høyere livsformer. Da vil det være å vente meget få sivilisasjoner i hver galakse. Generelt sett vil det ikke være noe i veien for at det vil vrimle av enkle livsformer på et uhyre antall planeter i alle galakser, men intet intelligent liv. Vår erfaring fra en intelligent, kreativ prosess tyder

på at bare få planeter i en galakse vil ha sivilisasjoner. Det vil kreve betydelig erfaring, det vil kreve uendeligheter av tid, bare for å tilrettelegge "verkstedet" som er nødvendig for å skape en organisme som mennesket – selv om man vet det er mulig å gjøre det. Har man erfaring fra problemene som oppstår i en bevisst, kreativ prosess, bør det ikke være overraskende om menneskeheten er den eneste sivilisasjon i Melkeveien, og kanskje endog en av meget få i vår lokale galaksegruppe på ca 30 galakser; ja, vi er faktisk nødt til også å ta med den nesten utenkelige mulighet, at vi kan være den eneste i hele universet. Og årsaken til dette er nettopp at en intellektuell styring er en individuell prosess som vil kreve så høy grad av tidkrevende, kontinuerlig oppmerksomhet og inngripen i prosessens fremdrift i det enkelte tilfelle, at det vil skje på bekostning av mengden prosesser for å skape en følsom bevissthet på det høyeste nivå. Her foreligger intet standardisert "skjema". Her er intet samleband. Her er ingen masseproduksjon.

Et bevisst univers vil heller ikke være et upersonlig univers. Like lite som en mor kan glemme sitt barn, like lite som en kunstner kan glemme sin kunst, like lite kan den kreative kraft i universet glemme sitt mesterverk, mennesket. Det kan virke banalt, men slik vil det være naturlig at det er. I det uendelige rom med dets ufattelige avstander, med dets veldige ensomhet og tilsynelatende totale isolasjon for enkelte objekter, *vil det allikevel være tilstede et konstant nærvær; en konstant, årvåken, universets oppmerksomhet. Et lyttende øre. Jorden og menneskeheten er ikke forlatt og glemt på noe øde sted i Altet, hvor små vi enn er i den store fysiske sammenheng. Dette nærvær, dette lyttende øre, vil være tilstede overalt i kosmos. Uansett i hvilken galakse du måtte befinne deg, uansett hvor du er i rommet mellom galaksene eller i galaksene. Du vil være under observasjon av dette nærvær, din røst vil høres av en lyttende intelligens.*

Det har i mange år vært søkt med svære radioteleskoper etter intelligent livstegn fra andre planeter. Hvis så mye som en million sivilisasjoner skulle finnes i vår galakse, ville det være å vente at svært mange av dem lå langt foran oss i utvikling, kanskje millioner av år foran. De vil da ha hatt mulighet til å "forurens" galaksen med sine signaler over betydelige tidsrom. Melkeveien er en typisk spiralgalakse med to mektige hovedarmer og enkelte mindre armer, og med så mange stjerner i nærheten burde vi mottatt signaler fra et felt med en radius på 1000 lysår fra jorden. Det burde ha vært å vente at det var flere sivilisasjoner i denne tett stjernebesatte del av galaksen. Men så langt er universet taust. Jo bredere spekter av frekvenser man søker etter signaler fra andre sivilisasjoner uten å høre noe, desto mer ensom blir menneskeheten i de uendelige rom.

FORSØK PÅ EN LIGNELSE

En billedkunstner som bodde i en fjern del av et land, fikk i oppdrag å male et stort bilde i hovedstaden. Maleriet skulle være vakkert og til glede for alle mennesker. Men kunstneren var så langt borte fra stedet der prosjektet skulle realiseres, at han engasjerte en gruppe vikarer for å få utført oppdraget, og de fikk løfte om god lønn hvis de utførte maleriet etter bestemte retningslinjer. For å påse at vikarene realiserte prosjektet på en korrekt måte,

overvåket kunstneren fremdriften i arbeidet på en TV-skjerm han hadde montert på sitt fjerne sted.

Det viste seg å være nødvendig til stadighet å korrigere vikarene over internett, for de viste liten forståelse for hvordan arbeidet skulle utføres, tross nøyaktige beskrivelser fra kunstneren. Rett som det var skjedd misforståelser, det oppsto feil som forvrengte bildets hensikt, og ofte ble det vist så liten interesse for prosjektet at det stanset opp. Vikarene var mer opptatt av å gjøre ting på sin egen måte, eller skulke arbeidet for å gjøre andre ting som de mente var mer nyttig for dem selv.

Ettersom tiden gikk viste det seg nødvendig å bruke mer og mer tid på rettlede medarbeiderne. Innbyrdes krangling blant dem førte ofte til stridigheter som var til plage for mange og førte dessuten til at fremdriften i prosjektet ble ytterligere forstyrret. Det ble etter hvert så ille at kunstneren på det fjerne sted innså at dette ikke ville bli noe vellykket resultat - uansett hvor mye vikarene ble refset og kritisert, uansett hvor mye de ble rettlede. Han forsto at det bare var en måte å rette opp det mislykkede arbeidet i hovedstaden på, nemlig ved å reise dit selv. Da han kom frem og demonstrerte ved eget eksempel hvordan arbeidet skulle utføres, viste vikarene seg vanskelige å samarbeide med til tross for at de var spesielt utvalgt til å utføre oppdraget, og til tross for løftet om stor lønn. De syntes lite villige til å lytte til oppdragsgiveren, og av det som ble sagt forsto de lite.

Da det viste seg at en mektig gruppe motstandere utenfor kretsen ikke ville vite av kunstnerens arbeid i det hele tatt, fordi kunstverket ikke var i samsvar med deres normer og deres interesser, truet de ham på livet. De prøvde å fange ham og hans vikarer for å hindre arbeidets utførelse. Det førte til at vikarene flyktet, og kunstneren fra det fjerne ble stående tilbake alene. Motstanderne lyktes da å ta ham til fange - og de drepte ham.

«TROENS SKATT»

Før vi i dette skriftets tredje del forsøker å vurdere troens rom og dette rommets energi - for vi er sikre på at en slik energi finnes, slik eksperimentet med terningkasterne antyder - må vi ta i betraktning visse elementer som er erfart og observert i natur og univers:

Det er ikke observert noe i universet som er 100 prosent jevnt fordelt i rommet uten noen store eller små ujevnheter – uansett hvor små. Det er i naturen ikke observert noen art der det finnes ett eksemplar av arten som er absolutt identisk med minst ett annet eksemplar av samme art - ned til siste atom. Vårt univers er forskjellenes og ujevnhetenes univers, og et univers der absolutt alt, ned til den minste partikkel, er i bevegelse hel tiden. Intet er i ro.

Bakgrunnsstrålingen, antatt å være en rest av det enorme utbruddet som dannet energien og sprengte ut rommet, er ikke 100 prosent jevnt fordelt i universet, men er preget av ujevnheter, fortetninger eller fluktuasjoner som senere dels er konsentrert i bestemte objekter, galakser, der ingen er 100 prosent like noen annen galakse, og med 100 prosent samme masse. Det indikerer at det må ha vært ujevnheter i utbruddet, i startens plasma, eller før. Samme ujevnheter finnes i Universets utvidelse. Det skjer ikke på en homogen, jevn måte der alt foregår med identisk hastighet og med identisk

tetthet. Rommets utvidelser skjer med forskjellige hastigheter. Ingen vet sikkert hvilke konsekvenser dette vil få over tid.

Går vi fra det store formatet i universet og til det bitte lille i vår jordiske natur, som også er en del av universets helhet, kan vi bruke et annet objekt, for eksempel snøkrystaller. De har alle seks «armer» felles, men har det noen gang i jordens flere milliarder år lange historie, der det har falt ufattelig mengder med slike snøkrystaller av vann, ett eneste krystall som har vært 100 prosent lik noe annet slikt krystall inntil plassering av hvert eneste atom? Det ville være overraskende hvis det noen gang i jordens historie har eksistert to slike individuelle krystallobjekter som var 100 prosent like.

Siden vi i dette skrift forsøker å finne en forklaring på visse fenomener knyttet til kristendommens tro, vil det derfor være like sensasjonelt hvis troens energi er spredd utover i rommet som en, billedlig sett, homogen jevn flate uten noen form for ujevnheter, uten noen fluktuasjoner, uten noen eventuelle trykkforskjeller eller varianter i energi. Liksom det er «rynker» i tidrommet i universet, vil det være naturlig at det også vil være «rynker» i energien i troens univers - i den virkelighet som er bak den fysiske virkeligheten. Det vil være å vente at noen steder vil troens energi være tettere og sterkere enn andre steder hvor den bare er svakt nærværende. Eller for å bruke et annet bilde: Troens landskap vil noen steder ha frodig vegetasjon, andre steder mer karrig land.

Derfor bør det ikke overraske at man bare i noen tilfeller kan iaktta en hurtig effekt av helbredelser ved tro, mens i de fleste andre tilfeller kan ingen slik effekt merkes, i alle fall ikke øyeblikkelig. Det kan ta tid, noen ganger lang tid, der troens energi bygges opp. Hvorvidt det vil bli en effekt av en ønsket helbredelse av noen bestemt fysisk eller psykisk sykdom, vil vi derfor anta er avhengig av at man oppholder seg i en del av troens univers der troens energi er sterk og kan aktiveres ytterligere – «ved bønn og faste» - til fordel for et ønsket formål.

Det er derfor heller ingen grunn til overraskelse, at den overveldende mengde mennesker som prøver å helbredes ved hjelp av tro «i Jesu navn», ikke kan registrere noen hurtig bedring, ja, som oftest ingen bedring i det hele tatt. Spørsmålet er om man befinner seg i en bølge der troens energi er sterk nok, eller bare er en liten krusning og nesten helt fraværende. Det er ingen tvil om at dette er et problem, for Jesus sier selv at alt de kristne ber om i hans navn, skal de få. Men det skjer altfor ofte at intet skjer slik man ønsker. Hva mener han derfor med «alt»? Vi vet bare at noen ganger skjer det, andre ganger ikke.

Beretningen i Matteus-evangeliet om den fortvilede far med hans epileptiske sønn ser vi som et eksempel på dette, slik vi refererer i tredje del av vårt skrift om Troens Mester. Faren hadde først kontaktet disiplene og bedt dem om å helbrede sønnen, noe de ikke maktet. Han kommer da til Jesus som sier at en slik helbredelse kan faren utføre selv, hvis han har tro nok. Den stakkars mann, som er så lik mange av oss, full av tvil om sin tro, ber derfor ydmykt om hjelp mot sin vantrø.

Jesus helbreder da sønnen, og disiplene spør etterpå hvorfor ikke de kunne utføre helbredelsen. Mesteren sier da, at uten å styrke troen ved bønn og faste, vil det ikke lykkes. Deres tro var ikke sterk nok til å utføre sterke gjerninger. I vårt skrift tolker vi dette som et eksempel på, at bare hvis vi konsentrerer oss både fysisk og psykisk om å aktivere troens energi, skape

bevægelse og «fortetninger» i troens landskap - i den virkelighet som er skjult bak den fysiske virkelighet, vil vi lykkes.